

Digitaliseret af | Digitised by

**DET KGL.
BIBLIOTEK**

Royal Danish Library

Forfatter(e) | Author(s):

Titel | Title:

Bindbetegnelse | Volume Statement:

Udgivet år og sted | Publication time and place:

Fysiske størrelse | Physical extent:

oversat af P. Jerndorff-Jessen.

Nye Indianer-Fortællinger

Vol. 1

Aarhus : Det Jydske Forlag, 1902-1904

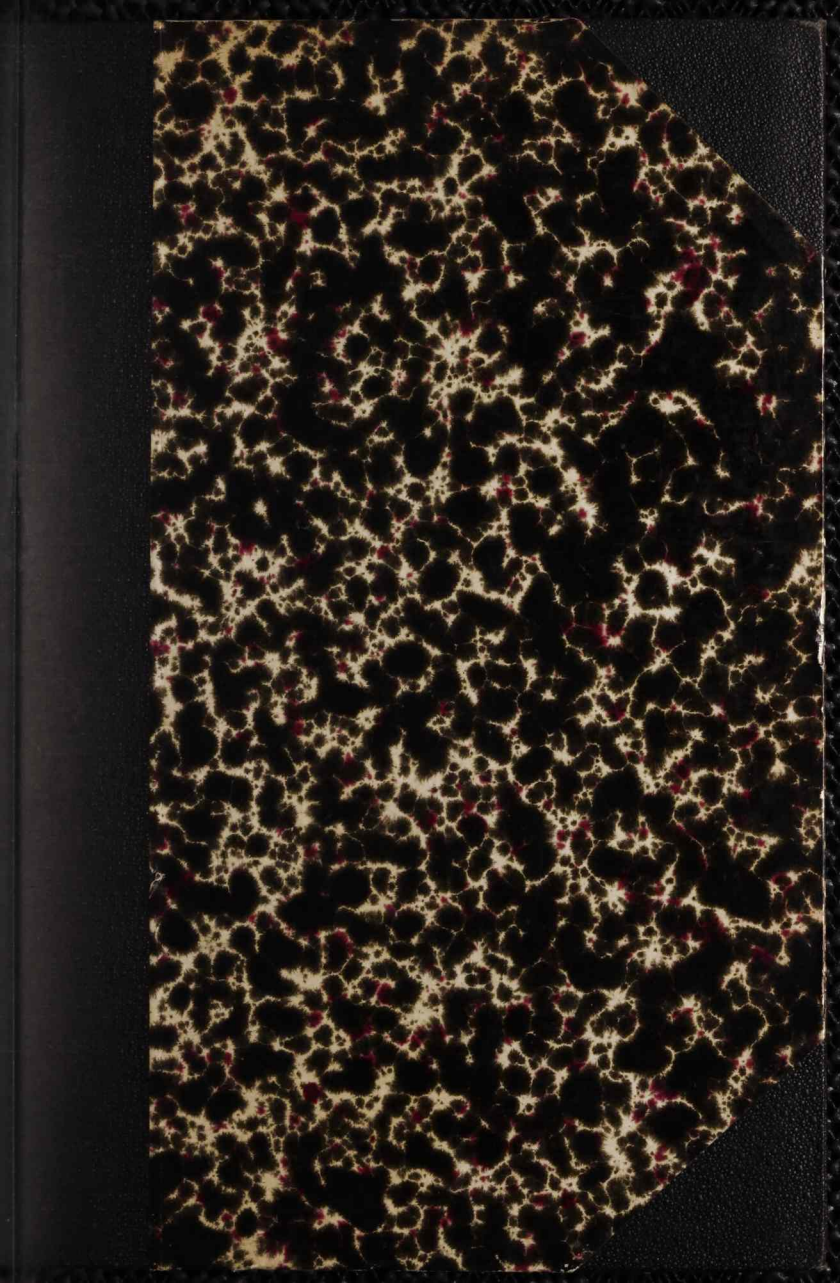
4 bd. :

DK

Værket kan være ophavsretligt beskyttet, og så må du kun bruge PDF-filen til personlig brug. Hvis ophavsmanden er død for mere end 70 år siden, er værket fri af ophavsret (public domain), og så kan du bruge værket frit. Hvis der er flere ophavsmænd, gælder den længstlevendes dødsår. Husk altid at kreditere ophavsmanden.

UK

The work may be copyrighted in which case the PDF file may only be used for personal use. If the author died more than 70 years ago, the work becomes public domain and can then be freely used. If there are several authors, the year of death of the longest living person applies. Always remember to credit the author

58-20

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

DA 1. 2. S 58 8°

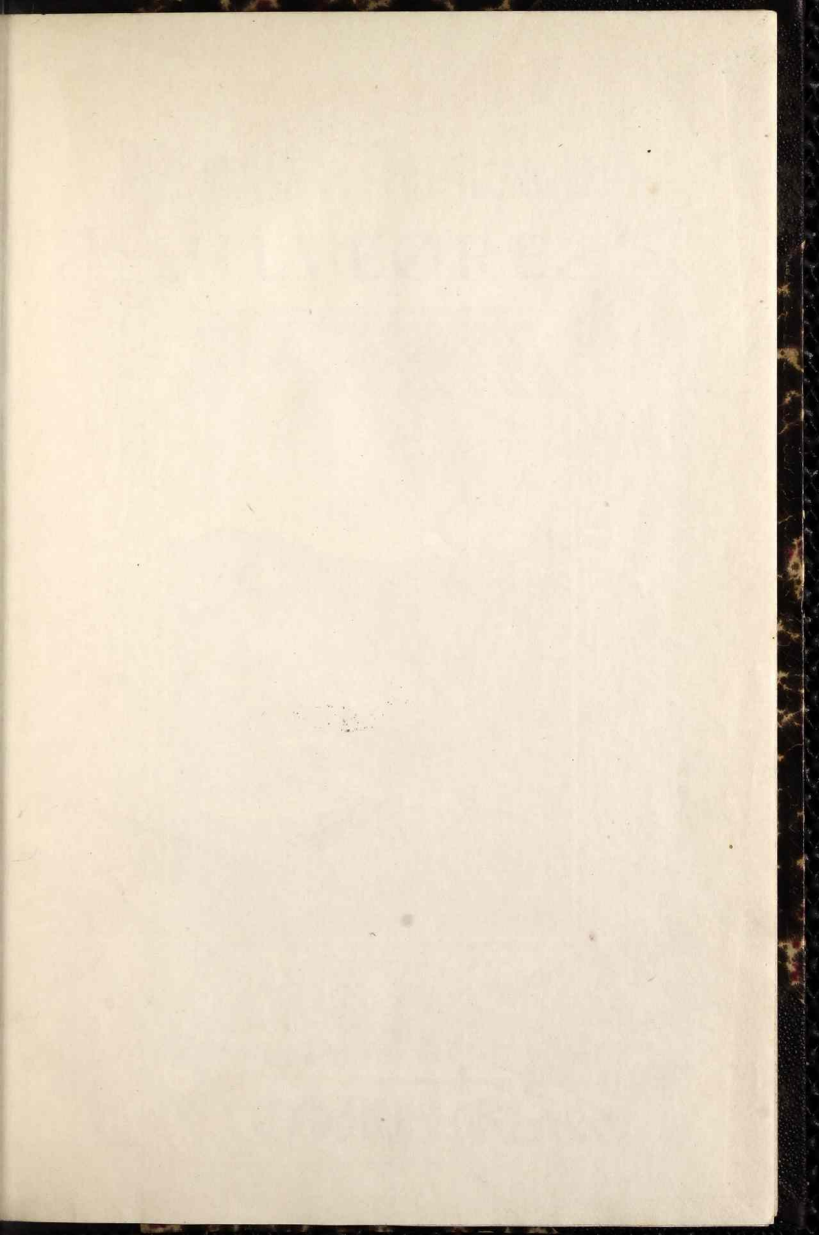
11 58 0 8 00323 1

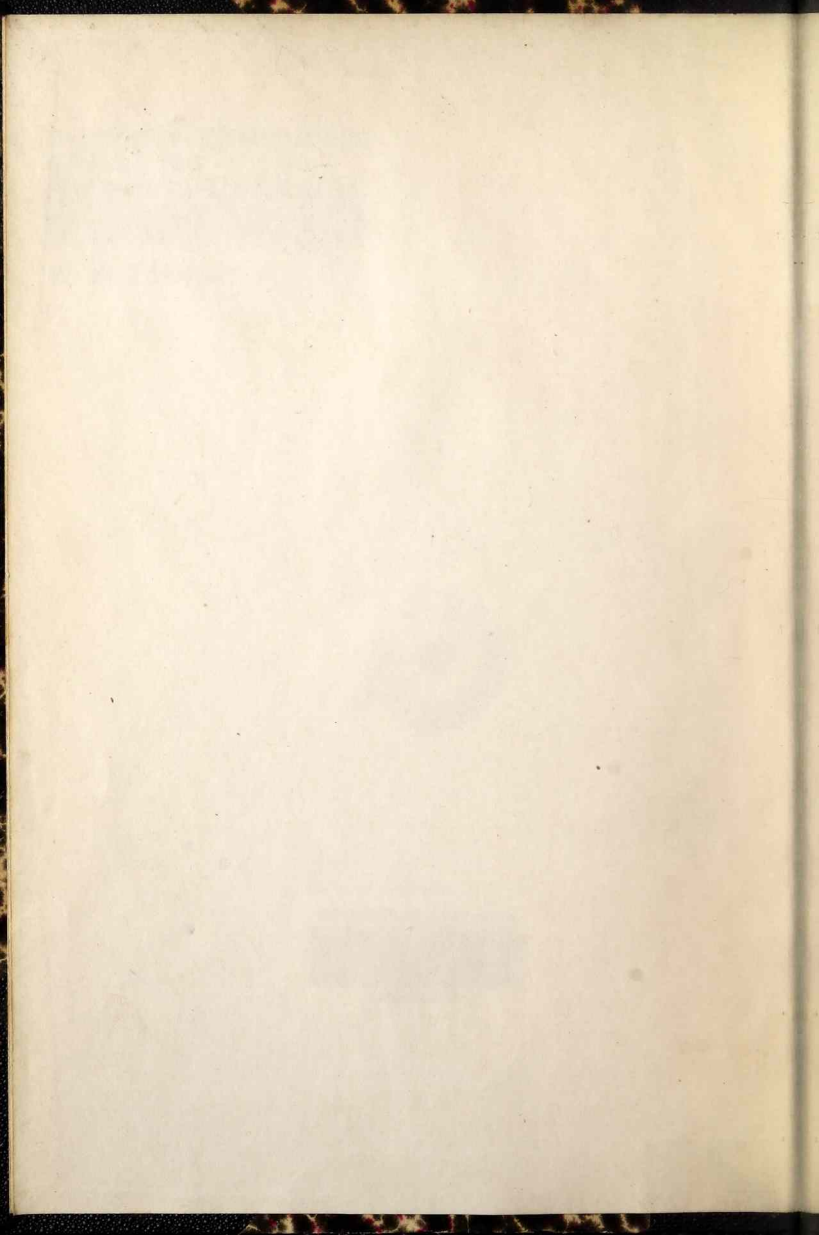

DET KONGELIGE BIBLIOTEK

130023473764

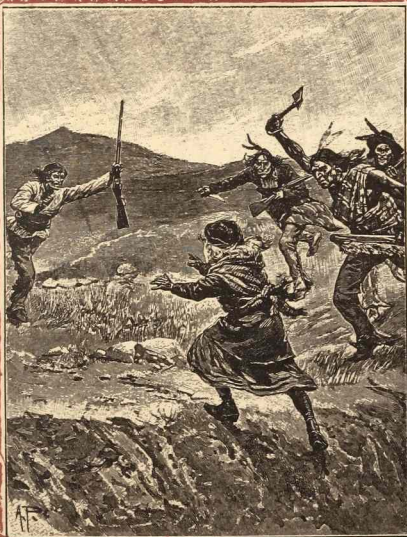

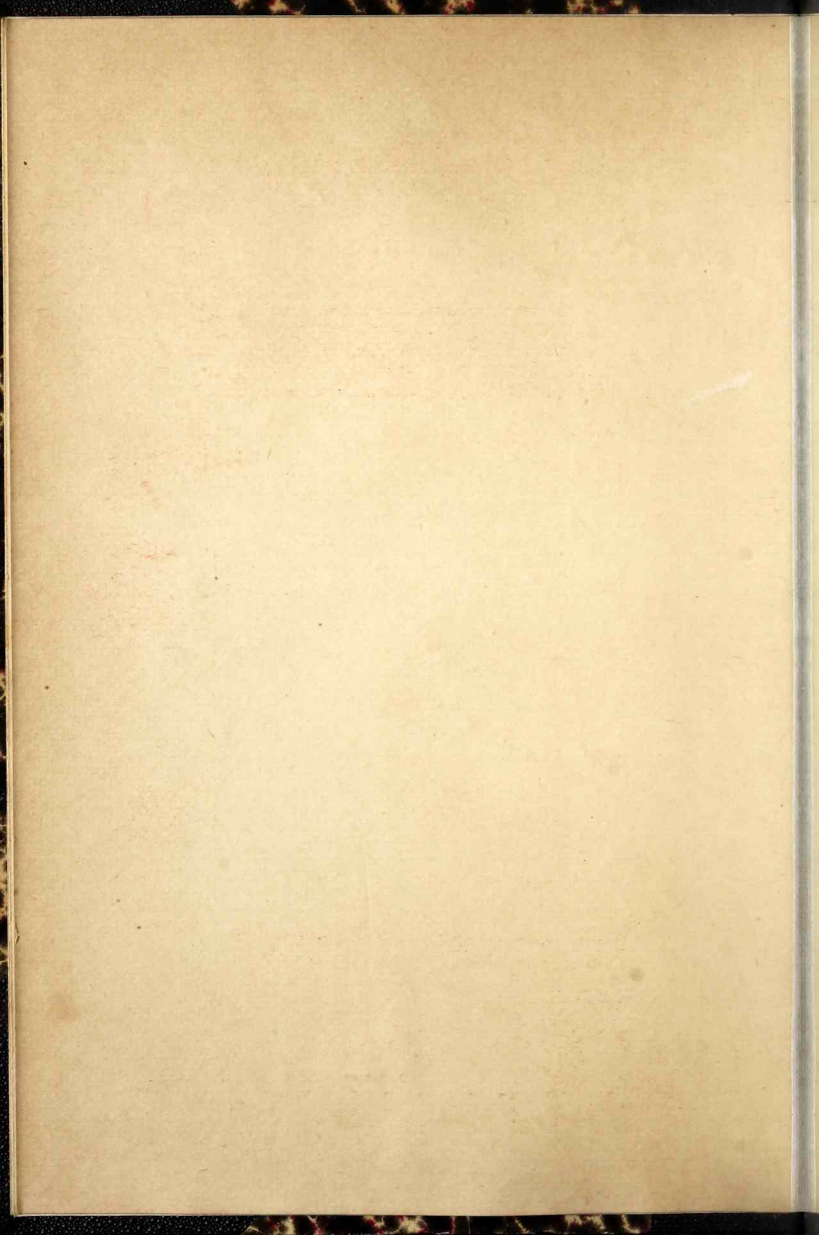
BIND

PRIS 1 KRONE

NYE INDIANER FORTÆLLINGER ULVEØRE

DET JYDSKE FORLAG

EDWARD S. ELLIS

ULVEØRE

NYE INDIANER-FORTÆLLINGER

OVERSAT AF P. JERNDORFF-JESSEN

FØRSTE BIND

MED ILLUSTRATIONER

AARHUS

DET JYDSKE FORLAG

1902

1703 N. 314.

AARHUS ST. BOGTRYKKERI

I KAPITEL.

Kuglen var gaaet lige tæt forbi ham.

Før jeg begynder min Fortælling, er der nogle faa Ting, jeg maa forklare mine unge Læsere.

Der er maaske mange af jer, der tror, at Indianerne i Nordamerika er ved at uddø; men saaledes forholder det sig ikke. Der findes i vore Dage flere Rødhuder i de forenede Stater end nogen Sinde før, nemlig over en Kvart Million, og skønt de ikke formerer sig saa stærkt som de hvide, saa tiltager de dog i Antal.

Ganske vist er mange Stammer helt forsvunden, medens andre, der før var store og mægtige, er svunden ind til nogle faa Hundrede, men saa er til Gengæld andre Stammer, der næppe var kendt for hundrede Aar siden, voksede op til Tusinder.

De mange Krige mellem de forenede Stater og Indianerne er næsten alle uden Undtagelse opstaaet ved den grove Uret, Rødhuderne har maattet lide. De er bleven fortrængte paa alle Maader, indtil de i deres Raseri har vendt sig imod deres Undertrykkere, og saa er det tit de uskyldige, det er kommen til at gaa ud over, medens de skyldige er

gaaet fri. Indianeren ved kun, at det er de hvide, der gør ham Fortræd, og derfor gør han dem til Gengæld al den Skade, han kan, uden at bryde sig om, hvorvidt han rammer den rette.

Som alle vilde er Indianeren meget overtroisk, og han elsker at tænke tilbage paa den Tid, da Rødhuderne havde hele Landet fra Hav til Hav for dem selv. De Dage drømmer han om og tror, at de vil komme tilbage, at de blege Ansigter vil blive drevet ud i Havet, saa at hele det uhyre Land atter bliver eet stort Jagtdistrikt for Indianerne.

For nogle Aar siden greb denne besynderlige Tro Indianerne meget stærkt. Den Mening udbredte sig, at der i Foraaret 1891 vilde komme en Messias, som vilde ødelægge de blege Ansigter og give hele Landet tilbage til Rødhuderne. De begyndte at flokke sig og raabe og danse, indtil de faldt til Jorden, næsten døde af Udmattelse. Disse »Aande-Danse«, som de kaldtes, udførtes for at behage den ny Messias. Naar de dansende kom til sig selv, fortalte de, at de havde været i en anden Verden, og de, der hørte det, troede dem.

Denne Galskab bredte sig som en Præriebrand, og før Regeringen forstod, hvad der gik for sig, havde Indianerne gjort sig rede til Krig. De var godt bevæbnede og ivrige efter at angribe de hvide. Den vigtigste Stamme var Sioux i Dakota, den største og mægtigste i hele Nordamerika.

Dens Høvding var Sorte Bøffel, en ond Mand, der i den sidste Snes Aar havde gjort megen Fortræd. Han hadede de hvide Mænd, og naar han ikke ligefrem sloges med dem, udruede han onde Planer imod dem.

Saa snart Messias-Galskaben brød ud, benyttede han sig af den. Han sendte sine Venner ud

mellem Stammerne og opfordrede dem til at forene sig til en almindelig Krig mod de hvide. Officererne og Soldaterne var meget taalmodige og gjorde deres bedste for at berolige Rødhuderne; men Tilstanden blev dog værre og værre. Naar Sorte Bøffel fik Lov til at fortsætte sit onde Værk, kunde man være vis paa, at der vilde blive Krig.

Derfor besluttede man til sidst at fængsle ham. Ved Forsøget herpaa blev mange Folk dræbte, og iblandt dem Sorte Bøffel selv. Men Faren truede endnu, og mange troede, at Opstanden kun kunde kvæles ved stor Blodsudgydelse. —

Floden Missouri løber midt igennem Staten Syd Dakota. Ved den sydlige Grænse af denne Stat ligger et stort Stykke Land, der mod Nord grænser til den hvide Flod, og som danner et saakaldet Indianer-Fristed.

Af saadanne er der mange ovre mod Vest. De tilhører Indianerne, og Regeringen holder i hver af dem en Foged, der skal sørge for, at ingen hvide trænger derind. Indianerne har ikke Lov til at forlade Fristedet uden Tilladelse, men Fogden forsyner dem saa med, hvad de behøver, til Erstatning for de Landstrækninger, de har overgivet til Regeringen. — Det halve af Fristedet lige vest for Missouri kaldes Rosenknop Fogderiet og den anden Halvdel Fyrrebjærgs Fogderiet. Det var i dette sidste, at den største Fare truede.

Da den Del af Staten Dakota, som grænsede til Fristedet, kun var meget tyndt befolket, blev Nybyggerne under disse Forhold meget ængstelige. De fleste af dem skyndte sig til det nærmeste Fort for at komme i Sikkerhed, medens andre biede i det Haab, at Faren vilde drive over.

Vest for Fyrrebjærg løber der en lille Flod,

som kaldes Raceoon, det er en Biflod til Cherry, der længere mod Syd løber ud i den store Flod Cheyenne. Paa den Tid, da vor Fortælling foregaar, boede der ved Raceoon en Familie, der hed Kingsland, og som bestod af Faderen Hugh, en Mand mellem fyrre og halvtreds, hans Kone Molly, en Datter, der hed Edith og var omtrent otte Aar, og en Søn, Brinton, der var omtrent sytten. Familien var kommen hertil for tre Aar siden fra Kansas, og alt vilde have gaaet godt i deres ny Hjem, naar ikke Mr. Kingsland var bleven syg.

Han kunde ikke taale Klimaet, men fik Feber og Gigt og blev ganske svag og afkræftet, og da han saa endelig var kommen sig nogenlunde, kom han til at saare sig i Benet med en Økse, saa at han maatte ligge til Sengs et Par Maaneder.

Det vilde have set galt ud for Familien, hvis de andre ikke havde kunnet tage en Haand i med. Hans Hustru var udmærket skikket til at være Nybyggerkone; thi hun var baade flittig, stærk og modig og dertil altid ved godt Mod. Hun plejede sin Mand trofast, satte Mod i ham og forsikrede ham, at alt nok skulde blive godt, og at Lykken saa, naar den kom, vilde smage dem saa meget bedre, fordi den havde ladet vente saa længe paa sig.

Edith, der var en smuk og kærlig lille Pige, var Faderens Trøst og Glæde i de lange tunge Timer, han maatte tilbringe i Sengen. Han læste med hende og fortalte Eventyr for hende og hørte paa hendes barnlige Passiar.

Den mest beundringsværdige af dem alle var dog Brinton. Faderens Sygdom havde paa en Maade gjort ham til Familiens Overhoved, og denne Plads udfyldte han paa en udmærket Maade. Han var Moderens udtrykte Billede og var ligesom hende

altid ved godt Mod. Jo større Vanskeligheder, han fik at overvinde, desmere voksede hans Evner og Kræfter. Han saa efter Kvæget og den øvrige Besætning. Han gallopperede over Sletten til de nærmest liggende Byer for at hente, hvad der skulde bruges i Huset og til Bedriften, og tit svømmede han ogsaa paa sin Hest over den brede Cheyenne og de andre Floder for gennem Indianer Fristedet at gæste Fyrrebjærg.

Knøsen udfyldte sin Stilling saa godt, at Faderen undertiden spøgende bemærkede, at han havde i Sinde altid at spille den syge Mand, eftersom han kunde se, at han udmærket kunde undværes.

»Jeg haaber, du snart vil blive helt rask,« sagde den rødmussede Knøs en Aften, da de alle sad samlet om Arnen.

»Det gør jeg ikke,« sagde Edith meget alvorligt, »jeg beder altid til, at du kan blive ved at være daarlig.«

»Men Edith dog, hvorfor gør du det?« udbrød Moderen bebrejdende, medens Faderen lo saa hjertelig, som han ikke havde gjort i mange Uger.

»Jo, for hvis Fader bliver saa rask, at han kan ride ud for at se efter Kvæget og gøre alt det andet, saa kan han ikke læse med mig mere eller fortælle Historier.«

»Det er meget rigtigt,« sagde Faderen, »jeg skal nok blive inde nogle Uger endnu — ja, maaske længere,« føjede han sukkende til.

— Det var ved Vintertid, og Familien Kingsland var ikke forbleven uvidende om den Fare, der truede alle Nybyggerne. De var bleven opfordrede til at søge ind til Fogderiet, medens Vejene endnu var sikre, thi Opstanden mellem Indianerne

bredte sig, og der var ingen, som kunde sige, hvornaar Flugten vilde blive dem afskaaren, og Familien havde ogsaa talt om Sagen og overvejet den nøje.

Men netop den Aften, da de havde fattet den Beslutning at søge til Fogderiet, kom en Sergent Parkhurst, der med en lille Flok Soldater var ude at spionere, til deres Hytte og fortalte dem, at han ikke troede, der var nogen Fare. Han sagde, at det var bedre, om Familien tog til Fyrrebjærg, og han tilbød at ledsage dem derhen; men han tilføjede dog, at saa svag Mr. Kingsland var, gjorde han vist bedst i at blive, hvor han var, da han udsatte sig for stor Fare ved at tage ud i den kolde Vinter.

Den næste Gæst, de fik, var Nicholas Jackson, der havde været Spion under General Crook, og nu tjente General Miles paa Fyrrebjærg i samme Egenskab. Han bragte dem Tidenden om Sorte Bøffels Død og forsikrede dem, at for hver Dag, de blev i deres Hjem, voksede Faren.

»I skulde ikke vente en Time med at bryde op,« sagde han, idet han sprang paa sin Pony og travede bort.

Før de tog nogen endelig Beslutning, blev det imidlertid bestemt, at Brinton skulde ride ned til Fristedet og skaffe sig Oplysninger. Det var et langt Ridt til Fyrrebjærg, og for at komme dertil skulde han over flere større og mindre Floder, men Knøsen var sikker paa, at han nok skulde komme langt nok ind til at faa Besked og saa endda komme tilbage til Solnedgang. Helt ind til Fogderiet kunde han dog ikke komme paa een Dag; men det behøvedes heller ikke, mente han.

Da Brinton lige i Dagningen sprang op paa

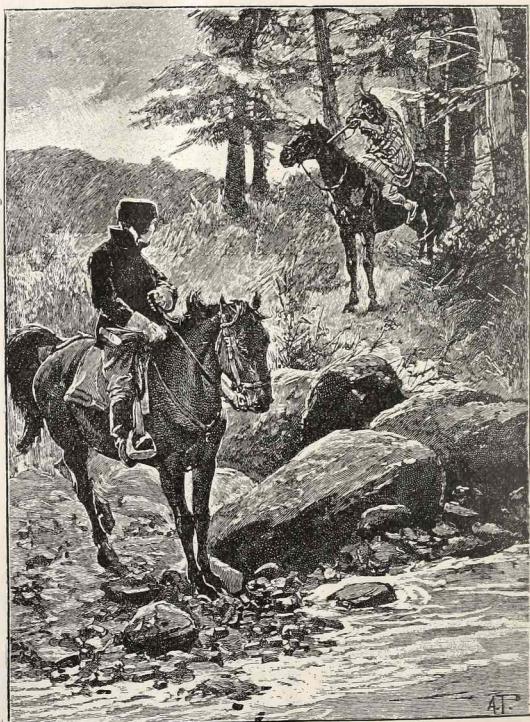
sin udholdende og kloge Pony Jack efter en hastig Davre og et lige saa hastigt Farvel, var han vis paa at blive overfaldet af en Snestorm, før han kom tilbage; den mørke, tunge Himmel og den ejendommelige, gennemtrængende Kulde lod ham ikke være i Tvivl herom.

Men med sit sædvanlige gode Humør, raabte han opmuntrende til sin Pony, rykkede let i Tøjlen, og det raske Dyr satte af Sted i en skarp Trav, som den kunde blive ved med i flere Timer. Han red mod Syd-Øst henad den svagt nedtraadte Sti, som Hesten kendte saa godt, at han slet ikke behøvede at styre den.

To Timer efter var Knøsen naaet til Grænsen af Grevskabet Custer, der laa mellem hans Hjem og Fristedet. Grænsen dannedes af den store Cheyenne Flod, som han maatte over for at naa Fyrrebjærg. Brinton holdt Hesten an og sad i et Par Minutter og saa ned paa Floden, der var fuld af store, drivende Isstykker.

»Dette her ser ikke meget indbydende ud, Jack,« sagde han, »men Floden er dog ikke meget dyb her, og det er til ingen Nytte at vente.«

Han vilde netop til at ride ned i Vandet, da den kolde, stille Luft genlød af et højt Knald; og et Smæld paa hans Jakkekærme forkyndte ham, at en Kugle var gaaet lige forbi ham. Hurtig som Lynet drejede han Hovedet og saa nu i omtrent Hundrede Alens Afstand en ung Sioux Indianer siddende paa en sort Hest, der stod saa stille som en Støtte, medens dens Rytter gjorde sig rede til at affyre endnu et Skud fra sin Winchester Riffel.

»En Kugle var gaaet lige forbi ham«.

II KAPITEL.

Han har ondt i Sinde, er jeg vis paa.

Saa snart Brinton saa dette, løftede han straks sin egen Riffel til Kinden og sigtede paa ham, der saa forræderisk havde søgt at skyde ham bagfra.

Indianeren var ikke ældre end han selv. Han sad som sammenvokset med den kulsorte Hest, med sit Tæppe om Skuldrene og med flere plettede Ørnefjer stukken i Haaret, der var lige saa sort og groft som hans Ponys Håle. Hans mørke Øjne funkledede, idet de stirrede ud langs Riflens Løb, og han sigtede lige efter Knøsens Bryst. Men i Stedet for at springe ned af Hesten for at søge Dækning bagved den for det dræbende Bly, blev Brinton siddende rank og sigtede paa Niddingen, der med lige saa stor Dødsforagt blev siddende paa sit Dyr.

Det kom nu an paa, hvem der fyrede først, og det, vi her har berettet, skete i Løbet af et Par Sekunder. Men medens de saaledes sigtede med Fingeren paa Aftrækkeren, og Brinton lige skulde til at skyde, sænkede Indianeren pludselig sin Riffel og raabte:

»Hallo, Brinton!«

Den hvide Yngling havde ogsaa genkendt den anden i samme Øjeblik; han sænkede ligeledes Bøssen og udbød meget forbavset:

»Ulveøre!«

Indianeren stødte sin Pony i Siden med Hælen, og Dyret travede rask fremad, indtil Rytterne var en Arms Længde fra hinanden.

»God Dag, Brinton,« sagde Ogalallaen, idet han

rakte Haanden frem, som Brinton greb med et Smil og den bebrejdende Bemærkning:

»Jeg ventede ikke et saadant Velkommen fra dig, Ulvøere.«

»Jeg vidste jo ikke af, at det var dig, Ven Brinton.«

»Naa, men selv om saa var — er du af den Slags, der skyder en Fjende bagfra?«

Fra det brede Ansigt med de fremstaaende Kindben, den kobberøde Hud, den lave Pande og krumme Næse forsvandt det glade Smil, der havde vist de glinsende hvide og lige Tænder, og gav Plads for et skulende Udtryk, der forraadte de skumle Følelser, der var bleven vakt ved den hvide Ynglings Spørgsmaal.

»Dit Folk er bleven mine Fjender, de har dræbt Sorte Bøffel, Bjørnefangeren, Tordenkilen, røde Hingst og min Ven Ravnefod, der var Sorte Bøffels kæreste Søn. Han var som en Broder for mig.«

»Og dit Folk har dræbt Tyrehoved, Raget Nakke, Lille Ørn, Falken og flere andre af deres egne, der var kloge nok til at forblive Venner af vort Folk. De blev dræbt, da Sorte Bøffel skulde fængsles.«

»De havde ingen Ret til at fængsle ham,« sagde Ulvøere, idet hans sorte Øjne skød Lyn. »Han sad i sit eget Telt og gjorde ingen Fortræd.«

»Han gjorde mere Fortræd baade mod sit eget og mit Folk end alle de andre Niddinger tilsammen; det var ham, der udpønsede alle de onde Planer, opmuntrede de gale Messias Dansere, og gjorde, hvad han kunde, for at faa Krig mellem dit Folk og mit. Hans Død er den største Lykke, der kunde times Indianerne.«

»Det var Mord,« sagde Ulvøre med et mørkt Blik; men før den anden kunde svare, opklaredes hans Ansigt. »Men du og jeg er Venner, Brinton,« sagde han, »jeg skød efter dig, fordi jeg troede, at du var en anden, og det vilde have gjort mig meget ondt, om jeg havde ramt dig. Her har du min Haand.«

Brinton kunde ikke andet end modtage den, skønt han langtfra følte sig tryk. »Jeg troede, at du var en civiliseret Indianer, Ulvøre,« tilføjede han, idet han tog Haanden tilbage og de atter saa hinanden i Øjnene, »det sagde du mig jo sidst, da vi saas.«

Ulvøre af Stammen Ogalalla var i otte Aars Alderen bleven sendt til Carlisle. Da han var et lyst Hoved, havde han gjort gode Fremskridt i Skolen, og alle Lærerne holdt af ham for hans gode Opførsel og Hengivenhed mod dem, der tog sig af ham.

Han talte Engelsk lige saa godt som en hvid og havde udmærkede Kundskaber, og da han i sit sekstende Aar kom tilbage til sit Folk, gjorde han hvad han kunde, for at omvende dem fra deres Vildhed og Barbari.

Han og Brinton var truffen sammen en Dag, da de begge var paa Jagt ved Foden af de sorte Bjerge, og de blev snart gode Venner. Den unge Ogalalla besøgte den hvide i hans Hjem i Raccoon, hvor han blev vel modtaget af Familien, og han blev snart Perlevenner med den lille Edith.

Men de sidste Maaneder havde de slet ikke set noget til Ulvøre. Hans Folks Hjem var rigtignok langt borte, men det havde ikke før hindret ham i at besøge sine hvide Venner, der nu undrede sig over, at han slet ikke viste sig.

Mærkeligt nok sad Brinton netop og tænkte paa sin røde Ven i det Øjeblik, Kuglen ramte hans Trøjeærme. Det var naturligt, at han følte sig meget skuffet, da han hørte, at den unge, kloge Indianer, der i flere Aar havde levet mellem civiliserede Mennesker, nu var bleven greben af den Ophidselse, der havde smittet hele hans Folk. Han vidste, at hans Tvillingbroder og hans Fader endnu var vilde; de var imidlertid undskyldte; men det var Ulvøre ikke.

»I tror jo, at der kom en for at frelse eders Folk — hvorfor skulde vi saa ikke tro, at vor Messias kommer?« spurgte Ulvøre.

»Hvad er det egentlig for en Messias?« spurgte Brinton, der havde hørt mange modstridende Beretninger om den sælsomme Galskab, og derfor gerne vilde have Besked af en, der vidste Rede paa Sagen.

»Messias kom engang til Jorden for at frelse de hvide, men de forkastede ham og dømte ham til Døden. Til Gengæld forkaster han nu dem og kommer til Foraaret, naar Græsset er to Tommer højt, for at frelse sine røde Børn og ødelægge sine hvide. Alle de, der tror paa ham, har han paalagt at bære en vis Dragt og at danse Aande-Danse. Naar Messias kommer til Foraaret, vil der blive skabt en ny Jord, som vil lægge sig oven paa denne og begrave alle de hvide og tillige de røde, som ikke har været med at danse; og saa skal Jorden blive, ligesom den var, da vore Forfædre levede, undtagen at der ikke mere skal være nogen Død.«

Brinton hørte meget forbavset paa denne Forklaring fra Ulvøre, der dog saa tit havde spottet sine Landsmænds Overtro. At han troede ethvert

Ord, han sagde, kunde han se paa hans alvorlige Ansigt. Den hvide Yngling bekæmpede den Lyst, han havde til at gøre Nar ad denne besynderlige Tro; thi han vidste, at Ulvøre vilde optage det som en bitter Fornærmelse.

»Ja, Ulvøre, jeg kan ikke sige andet, end at jeg er meget ked af, at du vil tro paa denne falske Lære.«

»Med hvad Ret kalder du det falsk Lære,« afbrød den anden ham med lynende Øjne.

»Vi vil ikke trættes om det, det nytter ikke noget, men gør os bare vrede paa hinanden. Du behøver ikke at fortælle, at du nu hører til vore Fjender og vil kæmpe mod de hvide, naar Krigen udbryder.«

»Ja, du har Ret,« svarede Ulvøre, idet han kneb de tynde Læber sammen og nikkede.

»Din Fader og Broder, som jeg aldrig har set, vil skyde mig og min Familie, naar de kan komme til det.«

»Ja, og det vil min Moder med, for hun er ogsaa Kriger.«

»Men sæt nu, at du og jeg eller min Fader mødes, eller at du faar Lejlighed til at skyde paa min Moder eller lille Edith.«

»Ulvøre kan aldrig løfte Haand mod dem, selv om de søger at gøre ham Fortræd. Jeg behøver da ikke at sige dig, at du og jeg altid vil vedblive at være Venner, hvad der saa sker.«

Denne Forsikring vilde have haft mere Vægt, hvis Ulvøre ikke for et Øjeblik siden havde skudt paa Brinton.

»Jeg tror alligevel, det var hans Hensigt, at tage mit Liv,« tænkte han, »og det var ogsaa hans Hensigt, da han løftede Bøssen anden Gang; men

da vi saa saa hinanden ind i Ansigtet, kunde han alligevel ikke gøre det. Hans Folk er meget tro- løst, og hans foregivne Godhed vil ikke vedvare, ja, selv om den skulde være ægte, vil den dog snart forandre sig.«

»Du ved jo, hvor vi bor, Ulvøere,« sagde Brinton, »jeg er paa Vejen til Fristedet for at faa at vide, om det er sikkert for os at blive, hvor vi er, hvad mener du om den Ting?«

Et uudgrundeligt Udtryk gled hen over det brede Ansigt. Ulvøere sad med yndefuld Holdning paa sin Hest, skønt han ikke havde nogen Sadel. Tøjlen hang løst op over Ponyens Hals og hvilede lige foran Rytteren, som lod den blive liggende der, medens han med begge Hænder omfattede Riflen, der laa hen over Dyrets Ryg og hans Laar.

»I er blevet for længe,« sagde han, »I skulde have taget af Sted for to Uger siden; nu er det for sent.«

»Du ved jo, at min Fader ikke er rask, Ulvøere,« svarede Brinton meget beklemmt om Hjertet.

»Hvad har det at gøre med dette?«

»Vi vilde ikke udsætte ham for den strenge Kulde paa den lange Rejse til Fogderiet.«

»Er han da stærkere nu?«

»Ja han er kommen sig lidt. Han har jo ellers været syg i lang Tid.«

»Da har I intet vundet, men vil tabe alt ved eders Nølen.«

Brinton havde ikke Lyst til at tale mere med Ulvøere. Han tænkte kun paa sine Kære, hvis skrækkelige Stilling han nu først rigtig forstod. Han indsaa, hvor skæbnesvanger deres Nølen vilde blive, og fortrød bittert, at de havde opsat deres Rejse. — Hans Hest vendte Hovedet mod Nord-

Vest, i den Retning laa hans Hjem, han vilde nu ikke tøve længer.

»Farvel,« sagde han og slog ud med Haanden, »jeg haaber, at vi kan mødes næste Gang under fredeligere Forhold, og at du til den Tid har indset din Fejltagelse, Ulvøre.«

Indianeren førte Haanden til Panden og blev siddende ubevægelig paa Hesten uden at tale, idet hans Ven i strakt Galop red tilbage ad den Sti, han havde fulgt til Bredden af den store Cheyenne.

Det var endnu ikke Middag, og Brinton haabede at naa hjem, før Dagen var til Ende. Den isnende Kulde vedvarede, og nogle faa fjerlette Snefnug hvirvlede allerede om den unge Rytters Hoved. Han skottede op til den bleggraa Himmel, og lagde Mærke til, at det stadig blev koldere.

Vi faar temmelig sikkert en af de gyselige Snestorme, under hvilke Kvæget fryser ihjel i Staldene og Folk sidder rystende af Kulde om Kaminen. Hvis vi vover os af Sted til Fogderiet og bliver overfalden af en saadan Snestorm, saa omkommer vi alle, og bliver vi, hvor vi er, saa er vi ogsaa Dødsens. Ak Gud! Hvad skal der blive af min Fader, saa syg og svag som han er?

Ulvøres Ord havde gjort Brinton mere mistænksom og aarvaagen, end han var, da han red hjemme fra, og han vedblev at spejde til alle Sider, alt som han red. Da han første Gang kiggede tilbage, saa han den unge Sioux siddende som en Statue paa Ponyen og stirre efter ham; men da han nogle Minutter efter atter kiggede efter ham, saa han ham i skarp Trav ride mod Nord-Øst, saa at Afstanden imellem dem stadig forøgedes.

»Han har ondt i Sinde, det er jeg vis paa,«

tænkte Brinton, »jeg kan ikke længer stole paa hans Venskab. Hallo! hvad er nu det?«

Langt borte mod Nord-Øst opdagede han i dette Øjeblik en Flok Indianere. De red saa tæt sammen, at det var umuligt at afgøre, hvor mange der var; men der saa ud til at være en halv Snes Stykker, og de red lige imod Ulvøre, der maatte have opdaget dem før end Brinton.

»De vil snart forene sig, og saa vil han være den vildeste Kriger iblandt dem, Gud ved om . . .« Han holdt sit Aandedræt tilbage et Øjeblik og hvi-skede saa: »Gud ved, om de ikke allerede har været hjemme hos os?«

III KAPITEL.

Der er et halvt Hundrede Fjender.

Mod Vest hævede de sorte Bjerge deres takkede Tinder op imod Vinterhimlen, og mod Syd strakte en Udløber fra de samme Bjerge sig hen imod Grænsebyen Buffalo Cap. Mod Nord-Øst bugtede den store Cheyenne sig ned mod Missouri og dannede paa en Del af sit Løb den sydlige Grænse for Cheyenne Fristedet; foran sig havde Brinton den bølgeformede Slette, og over det hele hvælvede sig den graa Himmel, fra hvilken Snefnuggene hvirvlede ned mod den frosne Jord.

Men Brinton Kingsland havde ikke Øje for noget af dette, som han da ogsaa havde set saa tit; hans Tanker var hos de elskede Kære i den

simple Hytte langt derovre mod de høje Bjerge, og med Angest tænkte han ogsaa paa de Fjender, han havde set foran sig, og som nu styrede mod Nord som for at møde Ulvøre, der hastig nærmede sig dem i den bidende Vind.

Hvad Brinton havde ventet, skete dog ikke; thi medens Rytterne endnu var langt fra Ulvøre, drejede de brat af, som om det nu først gik op for dem, hvem Ynglingen var.

»De har nok i Sinde at betragte mig lidt nøjere, uden at vente paa Ulvøre,« tænkte Brinton. »De ved, at jeg hører til de hvide, og det er dem nok.«

Han følte dog ikke nogen Ængstelse for sig selv; thi han vidste, at Jack, hvis det kom til et Væddeløb, nok skulde staa sig mod Indianernes Heste; men han ønskede ikke at træffe Flokken, der nu styrede lige over mod ham, og derfor drejede han mere til venstre og forlod Stien; men da de saa det, forandrede de ogsaa deres Retning, som om de vilde afskære ham.

»Skal det være et Væddeløb, saa gaar det ikke an, at jeg hjælper til at forkorte Afstanden mellem os,« tænkte Brinton og forandrede atter sin Kurs, saa at han nu red i samme Retning som Indianerne. Da han lidt efter saa sig tilbage, fik han Øje paa flere smaa Røgskyer, der viste sig bag ved Hestene, og de skarpe Knald, der lød igennem den kolde Luft, i Forbindelse med den ejendommelige fløjttende Lyd, han hørte oven over sig, lod ham ikke være i Tvivl om, at Indianerne trods den store Afstand havde skudt efter ham. I næste Øjeblik vendte han sig om for at se efter Ulvøre.

Denne affyrede i det samme sin Bøsse. Brinton hørte vel intet til Kuglen, men alligevel sagde

han med et mørkt Smil ved sig selv: »Det er hurtigt, han har skiftet Sind; men de skal dog komme adskilligt nærmere for at ramme mig. Han er ikke nogen særlig god Skytte, ellers vilde han ikke have fejlet mig for lidt siden.«

Det var underligt, at det slet ikke faldt Brinton ind, at Ulvøre maaske slet ikke havde skudt paa ham. Ikke engang, da Rytterne standsede deres Forfølgelse og holdt Hestene an for at vente paa Ulvøre, der kom i strakt Galop, kunde han tænke andet om ham, end at han var en bitter Fjende, der af en eller anden skjult Bevæggrund havde sluttet midlertidig Vaabenstilstand.

»Jeg antager, at de tror, jeg snart igen skal komme denne Vej, og at de har besluttet at vente, indtil jeg løber i Fælden,« tænkte Brinton, idet han atter vendte Jacks Hoved mod Hjemmet og satte af Sted i fuld Fart. »Nu maa du bruge Benene, Jack, for der er ingen Tid at spille, det er et haardt Arbejde, der venter dig, men du maa se at holde ud!«

Snefaldet, det havde truet med hele Tiden, lod ikke til at ville komme. Det var endnu kun nogle faa spredte Fnug, der hvirvlede hen gennem Luftten, som om de helst vilde være fri for at berøre Jorden og deres Antal syntes ikke at forøges. Det var, som om Kulden var bleven for bidende til at tillade en Snestorm.

Brinton var godt belavet paa Kulden, han bar en tyk ulden Hue, hvis Sideklapper var trukken ned over Ørene, hvor de mødtes med den lige saa tykke Trøjekrave, der var slaaet op, medens Trøjen selv var tæt knappet. Hans Riffel hvilede paa Sadelknappen og hans Haand rørte næppe ved Tøjlen, der laa løst over Ponyens Hals. Han var

en udmærket Rytter, og han og Hesten forstod hinanden saa godt, at han slet ikke havde behovet noget Bidsel.

Bag paa Sadlen havde han en forsvarlig Frokost, og han følte allerede en glubende Appetit, men han rørte dog ikke Maden, den maatte vente, indtil han var bleven beroliget med Hensyn til dem derhjemme.

Han galloperede op ad et Højdedrag paa Prærien, tværs over et lille Vandløb, hvis iskolde Vand næppe naaede op over Jacks Koder, op over et nyt Højdedrag, og da han var kommen op paa Toppen af dette, udstødte han et Udraab af Forbavselse og holdt Hesten skarpt an.

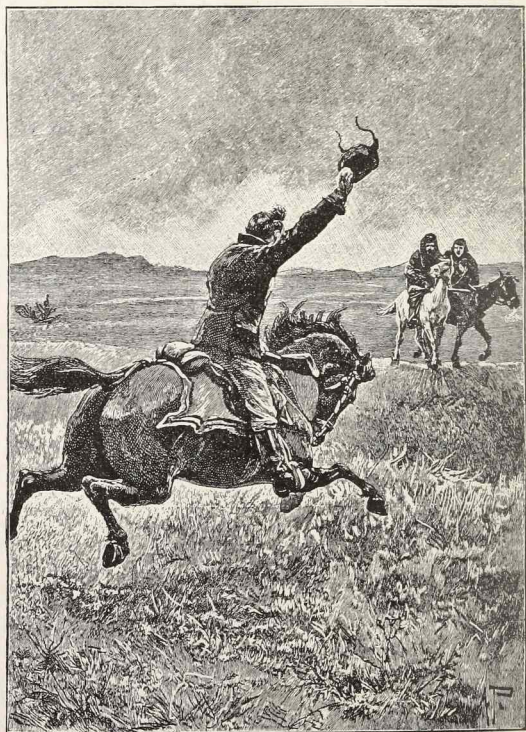
»Milde Himmel! Hvad skal dog det betyde!«

Op over den næste Bakke, kun nogle faa Hundrede Alen fra ham, kom to andre Ryttere til Syne, der styrede lige ned imod ham. De var meget tæt indhyllede og red i skarp Trav.

Han fik snart en Anelse om, hvem det var, og da han havde ventet lidt, skyndte han sig fremad paa ny. Nogle faa Skridt endnu, saa rev han trods den bidende Kulde, Huen af Hovedet og raabte: »Hurra! Gud ske Lov, at I er i Live og paa Vej til Fogderiet!«

Hans Fader sad paa den ene Hest, indhyllet i en tyk Kappe og et Tæppe, som hans trofaste Hustru havde svøbt om hans udtærede og svage Legeme, medens hun selv med Edith foran sig, begge klædte i tykke Vinterdragter, sad paa den anden. Faderen havde ligesom Sønnen en Bøsse tværs over Sadelen, og de havde slet ikke bragt andet med sig end en Smule Føde, der næppe var tilstrækkelig til den lange Rejse op til Fogderiet.

Alligevel blev Sønnen saa glad ved at se dem

»Hurra!«

velbeholden, at han raabte højt af Glæde og sprængte hen imod dem, saa snart han genkendte dem.

»Hvorfor tog I hjemme fra, før jeg kom tilbage?« var det første, han spurgte om.

»Vi troede, at det var paa høje Tid, vi kom af Sted,« svarede Faderen med kraftigere Stemme, end Sønnen havde ventet.

»Hvorledes kom I efter det?«

»Henved en halv Snæs Indianere skød flere Gange efter Huset, men derefter red de bort, rimeligvis for at hente Hjælp, for de mente vel sagtens, at de ikke var nok til at fange os og brænde Hytten af.«

»De er lige slupne mig af Syne nu, de skød ogsaa efter mig, og jeg havde et kort Vædderidt med dem. Men I er jo borte fra Vejen.«

»Det er du jo ogsaa,« sagde Faderen.

»Ja, og det kan vi være glade for. Men I maatte altsaa forlade alting?«

»Ja, naturligvis; men jeg nærer ingen Tvivl om,« vedblev Faderen med mørk Mine, »at Indianerne nok skal sørge for vort Kvæg.«

»Hvem tror I, jeg har mødt?« spurgte Brinton og vendte sig mod Moderen og Søsteren.

»En stor Bjørn,« gættede Edith.

»Nej, det var en gammel Ven af dig — Ulvehøre, han, som har besøgt os saa tit, og som altid legede med dig.«

Da Barnet hørte dette, begyndte hun at arbejde med Armene for at befri sig for de Klæder, hun var indhyllet i.

»Aah, hvor er han, hvorfor kom han ikke med dig? Vilde han ikke tale med mig? Jeg er saa ked af, at du ikke har taget ham med.«

Hun saa sig om til alle Sider, som om hun

troede, at Ulvøre havde skjult sig et Sted i Nærheden.

Brinton smilede og rystede saa alvorligt paa Hovedet. Derefter sagde han, mere henvendt til Forældrene end til Søsteren: »Jeg blev meget forbavset ved at erfare, at Ulvøre har sluttet sig til de fjendtlige Indianere, og altsaa nu er en Fjende af dem, der før var hans gode Venner.«

Mere vilde han ikke sige, mens hans Søster hørte paa det.

»Det gør mig meget ondt,« svarede Faderen. »Er du nu ogsaa vis paa, at du ikke tager fejl?«

»Ja, for han sagde det selv.«

»Ja, men I mødtes dog vel som Venner?«

»Han sagde, at han ikke vilde gøre os nogen Fortræd, hvis han under Krigen fik Lejlighed til det; men han erklærede sig for en Fjende af alle andre hvide. Han har en Tvillingbroder, og han saa vel som hans Fader og Moder, vil, som Ulvøre ganske koldblodig sagde mig, med den største Glæde skalpere os. Og jeg har slet ikke mere Tillid til ham end til dem. Vi skiltes som Venner, men han har nu sluttet sig til den samme Flok, som skød paa eder og vil nu følge med dem tilbage til Huset.«

»Og naar han ser, at vi er borte — hvad saa?«

»Saa vil han føre dem paa vort Spor og være iblandt de første, der skyder os ned.«

»Det tror jeg ikke!« raabte Edith inde fra sine Sjaler, som Moderen igen havde svøbt om hende, »jeg holder saa meget af Ulvøre og vil gerne tale med ham igen.«

Brinton vilde ikke disputere med Søsteren herom, da der var langt vigtigere Ting at afgøre.

»Det gaar ikke an at følge Stien,« bemærkede

Faderen, »for de er naturligvis paa Udkig efter os. Vi maa gaa længere mod Syd og se at komme over Chayenne længere nede.«

»Ja, men der er det maaske umuligt at komme over den.«

«Vi kan ride langs Bredden, til vi finder et Sted. Maaske er den tillagt længere nede. Fogderiet er saa langt borte, at vi maa holde Hvil, før vi naar halvvejs op til det.»

»Hvorledes har du det, Fader?« spurgte Sønnen og saa skarpt op paa ham. »Er du stærk nok til at taale dette anstrengende Ridt?«

»Jeg er meget stærkere, end du tror, du ved nok, at naar der er Fare paa Færde, saa forsvinder Sygdommen ofte, i det mindste for en Tid.«

»Det glæder mig at høre; men du vil komme til at døje meget, før vi naar Fyrrebjærg.«

»Vær kun rolig for mig, det eneste, vi nu maa tænke paa, er, hvorledes vi skal komme derhen uden at støde paa Fjenderne, som jo strejfer omkring alle Vegne.«

Under denne Samtale var de kommen ned i en Dal, og her holdt de nu stille for at indtage et hastigt Maaltid; thi det var ikke rimeligt, at de vilde faa nogen bedre Lejlighed hertil, før det blev Aften.

Det blev besluttet, at de derefter skulde ride længere mod Syd for derved at undgaa den Indianerflok, der ikke var langt borte. Efter et Kvarters Ophold brød de op og red videre over mod Fogderiet, som de haabede at naa næste Aften. Moderen havde intet Vaaben med, skønt hun ellers meget godt forstod at bruge en Bøsse; men Faderen sagde, at hvis han blev for svag til at benytte sin, vide han overrække hende den, da han vidste, at

den saa kom i gode Hænder. De var vel forsynede med Patroner, men som Læseren nok kan forstaa, var de alligevel i en næsten hjælpeløs Stilling. Skønt Kingsland gjorde, hvad han kunde, for at tage sig sammen, kunde han dog ikke taale at ride ret hurtigt, og de andre maatte jo vente paa ham. Hvis de blev angrebet af Indianerne, var det let at sige, hvorledes Udfaldet vilde blive, og deres eneste Haab var derfor at finde et Sted, hvor Naturen kunde yde dem en naturlig Dækning, bag hvilken de kunde forsvare sig.

Selvfølgelig gjaldt det dog først og fremmest om at undgaa Fjenderne, og det blev Brintons Op-gave at sørge for dette; thi han var jo den stærkeste og hurtigste af det lille Selskab.

Prærien var bølgeformig, og det gik derfor stadig op og ned, dog var ingen af Bakkedragene meget høje. Brinton red hele Tiden foran, og han nærmede sig aldrig Toppen af en Bakke, uden at hans Hjerte bankede heftig af bange Anelser; thi han vidste, at jo nærmere de kom Fogderiet, desto større Sandsynlighed var der for at træffe paa en eller anden Flok Indianere.

Et Par Mil fra det Sted, hvor han havde truffet sine Forældre, nærmede de sig et større Højdedrag end noget af de foregaaende. Brinton bad de andre om at holde nede ved Højdedragets Fod, hvorefter han steg af Hesten og forsigtig gik op til Toppen.

Det var godt, at han var saa betænksom; thi hans Forældre, der iagttog hans sammenbøjede Skikkelse, medens han listede sig opad, saa ham standse med et Sæt og kigge varsomt op over Bakkekammen, som om han havde opdaget noget. Han blev kun et Minut der oppe, saa kom han skyndsomst tilbage, bleg og i stor Sindsbevægelse.

»Der er et halvt hundrede Fjender!« udbrød han halvt hviskende, »og de er ganske tæt herved.«

IV KAPITEL.

»Vi er Fjender.«

»Det er den samme Flok Indianere, vi har søgt at komme bort fra,« vedblev Knøsen, »og Ulvøre er med dem.«

»Er han virkelig,« spurgte Edith ivrig, »aah lad mig komme til at tale med ham. Sig ham, at jeg er her.«

»Vær rolig! Tal ikke!« sagde Faderen strengt. »Ulvøre er hos de slemme Indianere, og han er selv en slem Indianer. — Hvad foretager de sig?« spurgte han sin Søn.

»De staar i en tæt Klynge og stirrer over mod Stien til Fogderiet. Det er naturligvis os, de venter at faa Øje paa.«

»Hvor langt er Stien herfra?«

»Omtrent en Mil. Jeg synes, det er sært, de er redet saa langt mod Syd, i Stedet for at blive nærmere ved Stien.«

»Nej, det er ikke saa sært, de er naturligvis bange for, at vi, hvis vi fik Øje paa dem, hvad let kunde ske, vilde skynde os tilbage til vort Hus, hvor de ikke saa let kunde tage os. Ved at holde sig skjult, og saaledes forhindre, at vi opdager vor Fare, indtil vi er for langt fra vort Hjem, kan de

afskære os fra et Tilbagetog i den Retning. — Men hvorledes skal vi nu undgaa dem?»

»Vi passerede en Arroga for lidt siden, lad os søge tilbage til den, der er ikke et Minut at spille.«

Knøsen sprang hurtig i Sadlen og red tilbage. Nogle Minutter efter kom han til den snævre Dal, der gik fra Nord imod Syd. Den red han ind i, og de andre fulgte lige bag efter.

Arrogaen, som den kaldtes, var som sagt en snæver Dal eller Kløft, der strakte sig i lige Retning mellem bratte Skrænter af en seks—syv Alens Højde. Den saa ud, som om den var dannet af et Vandløb, der havde skaaret sig ned i Jordsmonnet og i Aarenes Løb var udtørret.

Paa nogle Steder var Kløftens lerede Sider saa bratte som en Væg, saa at en Hest, der een Gang var kommen derind, ikke kunde komme op undtagen paa enkelte Punkter, hvor Leret var skredet ned. Hvor lang Kløften var, kunde Flygtningene ikke se, og den kunde i alle Tilfælde kun blive et foreløbigt Tilflugtssted for dem.

Den Tanke slog straks Faderen og Sønnen, at Indianerne snart maatte opdage dette Skjulested, der maatte være velkomment for dem og deres Heste, mens den gennemtrængende Blæst fejede hen over Prærien. Snefaldet var næsten ophørt, men Stormen var tiltagen, og naar Vinden ramte Ansigtet eller de bare Hænder, sved det, som om tusinde Isnaale stak. Indianeren er vel en af de mest haardføre Skabninger paa Jorden, men alligevel søger han dog helst Skjul for sig og sine Heste mod de skrækkelige Snestorne, der en Gang imellem hjem søger Prærien. Mange af dem, der flokkedes om Fyrrebjærg under den farlige Opstand 1890—91 søgte Tilflugt i Kløfterne, hvor de som vilde

Dyr laa paa Vagt for at kunne overfalde Soldaterne, naar de viste sig.

Hvis denne Kløft strakte sig flere Mil mod Syd, da kunde vore Venner have Haab om at slippe fra Fjenderne, der spærrede dem Vejen til Fogderiet. Det var allerede langt hen paa Eftermiddagen, og Natten vilde blive mørk uden Maane eller Stjerner. De mente derfor, at naar de kunde undgaa Fjenderne, indtil det blev mørkt, saa var der Haab om, at de dog kunde naa op til deres Tilflugtssted.

Da Brinton havde redet nogle Hundrede Alen frem i Kløften, der bugtede sig ud og ind, holdt han Jack an og ventede, indtil hans Forældre var naaet hen til ham.

»Hvor mon de er bleven af?« sagde han.

»Lad os ikke bryde os derom, saa længe vi ikke kan se dem,« sagde hans Moder. »Vi maa nu være et godt Stykke fra dem.«

»Gid jeg kunde være lige saa rolig; men det kan jeg ikke, saa længe vi rider saaledes halvt i Blinde. Der er maaske større Farer foran end bag ved os.«

»Hvad mener du, vi skal gøre?« spurgte Faderen.

»Jeg maa op og se mig om, saa kan jeg maa-ske faa at vide, hvorledes Sagerne staar.«

Med disse Ord sprang Knøsen atter af Hesten og ilede hen til den ene af Kløftens Sider, der paa dette Sted skraanede lidt jævnt ned. Snart havde han arbejdet sig saa højt op, at hans Hoved var oven for Kløftens Rand, og uden selv at blive set kunde han herfra kaste et Blik ud over Prærien.

I flere Minutter stod han og stirrede til alle Sider, men der var ingen Indianere at se, de var som blæst bort. Dette var imidlertid intet godt

Tegn, thi Flygtningene havde ikke redet saa langt, at de af den Grund kunde have tabt dem af Syne. Det var indlysende, at de endnu maatte være et Sted i Nærheden. Men hvor?

Saaledes spurgte baade Faderen og Sønnen, da de talte sammen om Sagen, og hos begge opsteg samme bange Anelse: Indianerne maatte være i Kløften, bag ved Flygtningene.

»De maa være redet her ned for at beskytte deres Heste for den iskolde Vind,« sagde Faderen, »og her er de saa endnu.«

»Mon de vil opdage, at vi er redet denne Vej?« spurgte Moderen.

»Deres skarpe Øjne vil ikke undgaa at lægge Mærke til vore Hestes Fodspor,« sagde Faderen.

Konen kastede et forskrækket Blik tilbage, som om hun ventede at se de vilde Rødhuder fare frem imod dem med øredirrende Krigsskrig og knalvende Rifler.

Under disse Omstændigheder var der øjensynligt ikke andet at gøre end uden Ophold at skynde sig fremad.

Kløftens Bund var nogenlunde jævn, og Hestene slog over i kort Galop, men denne varede kun nogle faa Minutter, saa holdt Mr. Kingsland sin Hest an og raabte med svag Stemme: »Vent lidt, Brinton!«

»Hvad er der i Vejen?« spurgte Sønnen og saa modfalden paa ham.

»Jeg kan ikke udholde det; jeg er ikke saa stærk, som jeg troede.«

Han vaklede i Sadlen, og Brinton rakte forskrækket Armen ud for at støtte ham.

»Tilgiv mig, Fader; jeg glemte din Sygdom.«

»Naa — naa — det gaar nok over,« mumlede

han og for med Haanden over Ansigtet som for at bekæmpe sin Svaghed.

Hans Kone kom nu ogsaa til. »Hugh, jeg er bange for, at du har paataget dig mere, end du kan magte,« sagde hun med stor Ængstelse og lagde sin Haand kærlig paa hans Arm, medens hun saa ham deltagende ind i Ansigtet.

Han svarede ikke, og det var tydeligt, at han ikke var langt fra at besvime. Hans Venner kunde ikke gøre andet for ham end hjælpe ham af Sadelen, og dette vilde de til at foreslaa ham, da en i og for sig ubetydelig, men dog meget farlig Hændelse indtraf.

Riffelen, som Faderen holdt i Hænderne, gled ud af hans slappe Fingre og faldt til Jorden. Hanen ramte den haarde Jord, Skuddet gik af, og Kuglen borede sig ind i Kløftens Side.

Det skarpe Knald vækkede Elsa, der var ved at sove ind, og gennemrystede Faderen saaledes, at hans Svaghed gav Plads for en opblussende Styrke. Han rettede sig i Sadelen og sagde: »Gud forbarme sig, det var dog skrækkeligt! De maa have hørt det!«

»Det er ikke godt at vide. Men er du nu stærkere?«

»Ja, lad os komme videre, vi maa ikke spille nogen Tid.«

Brinton vilde gerne igen slaa om i Galop, men turde ikke efter det, der nylig var sket. De nøjedes derfor med at drive Hestene af Sted i hurtig Skridtgang, og saaledes gik det fremad i omtrent et Kvarter, saa kom der atter en Standsning af den gode Grund, at de nu havde naaet Enden af Kløften.

Drog de længere frem, udsatte de sig for at

ride lige paa en af de omsværmende Indianerflokkene. Brinton gjorde derfor Holdt og saa spørgende paa Faderen.

»Saa vidt, jeg kan se,« sagde denne, »er vi nær ved den store Cheyenne, vi bør derfor se at komme over den, og søge ned til White Floden, som vi kan naa ved Daggy. Derfra er der ikke saa langt til Fyrrebjærg.«

»Det er nu snart mørkt; vi vil vente her lidt. Hvilen vil gøre dig godt, og imens vil jeg kaste et Blik op gennem Kløften.« Med disse Ord sporede Brinton Jack op galopperede op gennem Arrogaen.

Han var meget urolig over sin Faders Uheld. Hvis Skudet var bleven hørt af Indianerne, vilde disse sikkert ride efter Lyden, for at se, hvem det var, der havde skudt, og saa var det ude med dem.

»De maa have hørt det,« sagde han ved sig selv, »og saa er de her straks. Hallo! hvad er der nu i Vejen med dig, Jack?«

Mere end een Gang havde det kloge Dyr advaret Brinton mod en Fare, der nærmede sig. Ponyen var gaaet over i Skridtgang saa pludselig, at Rytteren blev kastet frem i Sadelen. Derefter spidsede den Øren, tog endnu et Par Skridt og stod saa stille.

»Der maa være noget galt paa Færde,« tænkte Brinton, idet han løftede Riflen og gjorde sig parat til at fyre. Kløften gjorde paa dette Sted en skarp Drejning til venstre, og han vidste, at Jack havde vejret en Fare; men der gik flere Minutter, og den viste sig dog ikke. Knøsen blev forvirret og kunde ikke straks afgøre, om han skulde ride frem eller tilbage.

Endelig satte han Hælene i Ponyens Sider.

Den gik et Par Skridt frem, men standsede saa lige saa pludselig som før. Den løftede Hovedet og spidsede Øren, og de udspilede Næsebor viste, at den var klogere end sin Herre.

»Nu vil jeg have at vide, hvad dette her skal betyde,« mumlede Brinton og svang sig med mindre Forsigtighed, end han plejede at vise, af Sadelen, hvorefter han listede sig nogle Skridt frem for at faa Grunden til Jacks Uro at vide.

Det varede ikke længe, før han erfarede den; thi han var næppe drejet om Hjørnet i Kløften, der bugtede sig stærkt paa dette Sted, før han stod Ansigt til Ansigt med en Indianer til Hest. Denne sidste, der var lige saa klog som Jack, havde ogsaa mærket, at der var en fremmed nede i Kløften, og var ligeledes standset for at afvente, om den fremmede vilde vise sig, eller om dens Herre vilde forfølge ham.

Hvem formaar at beskrive Brintons Følelser, da han i Indianeren genkendte Ulvøre, som han een Gang før havde mødt den Dag. Indianeren betragtede ham skarpt, og noget, der lignede et Smil udbredte sig paa hans brede kobberfarvede Ansigt.

»Saaledes mødes vi altsaa igen, Brinton,« sagde han med sin dybe Stemme, »vil du komme nærmere og give mig Haanden?«

»Hvorfor skulde jeg give dig Haanden?« spurgte Brinton, der nærede stor Mistro til Ulvøre, »vi er vel Fjender?«

»Ja, det maa du selv afgøre,« svarede Indianeren koldt.

Han lod, som om han vilde videre, men Brinton holdt ham tilbage.

»Dine Handlinger stemmer ikke overens med dine Ord,« sagde han.

»Hvorledes det?«

»Efter at vi var skiltes, red du over og forbandt dig med vore Fjender.«

Uden at sige et Ord, gjorde Ulvøre til Brintons store Forbavselse kort omkring og galopperede tilbage gennem Kløften.

V KAPITEL

»Hvad vil du nu gøre?«

I næste Sekund sad Brinton atter i Sadelen og red i fuld Firspring op gennem Kløften. »Ulvøre har skyndt sig tilbage til de andre for at fortælle dem, at han har set os, og om nogle faa Minutter vil de være her,« var den Tanke, som laante ham Vinger.

Hans Forældre var ikke langt borte, og de fik derfor snart de foruroligende Tiender at høre. Straks derefter fulgte de i skarpt Trav efter Sønnen op paa Sletten.

»Kan du holde det ud, Fader?« spurgte han, idet han holdt Ponyen tilbage og saa spørgende paa ham.

»Ja, min Søn, du skal ikke tænke paa mig,« svarede han og drev i det samme Hesten over i Galop. Moderen var en fortrinlig Rytterske, og den lille Edith, der nu var lysvaagen, sad ganske

stille og holdt sig godt fast, saa at hun ingen Besvær havde af hende.

Vintereftermiddagen var nu lige ved at gaa over til Aften. Himlen vedblev at være overtrukken, det blæste endnu stærkt, og de enkelte Sneflager, der fløj gennem Luften lignede mere Hagl end de bløde Dun, som havde vist sig tidligere paa Eftermiddagen. Det tiltagende Mørke hindrede dem i at se ret langt frem for sig, og med ængstelige Blikke skottede de omkring til alle Sider og især tilbage uden dog at kunne faa Øje paa de Fjender, de frygtede.

Deres Haab var, at det vilde blive mørkt, før Fjenderne kom saa nær, at de kunde se dem, og alt som Aftenen nærmede sig, voksede dette Haab. Det var allerede ved at mørkne, da de naaede den store Cheyennes Bred, og her gjorde de nu Holdt for første Gang, efter at de havde forladt Kløften.

»Det gaar bedre, end jeg havde turdet vente,« sagde Faderen oprømt, og øjensynlig styrket af det skarpe Ridt i den kolde Luft. »Jeg kan knap selv forstaa det.«

»Jeg tror, at Ulvøre har begaaet en Bommert.«

»Hvad mener du?«

»Han troede aabenbart ikke, at vi vilde forlade Kløften, før det blev Aften. Det red han tilbage og fortalte de andre. De har saa ikke turdet angribe os, mens vi var saa godt dækkede, og nu vil de ikke opdage vor Flugt, før det er for silde.«

Denne Formodning lød ikke usandsynlig; men Faderen troede alligevel ikke paa den. Det lignede slet ikke de snu Indianere at tillade en lille Flok hvide at ride bort fra dem, naar disse var fuldstændig i deres Vold. Blot ved at klavre op ad

Kløftens Side kunde de se Flygtningene ride op paa Sletten, og det var utænkeligt, at de ikke kunde finde paa dette.

»Der ligger noget bag ved alt dette, noget, som vi endnu ikke har faaet Øje paa,« sagde han. »Hverken Ulvøre eller hans Fæller er jo dumme.«

De hørte i Mørket Floden strømme forbi neden for dem. Strømmen var ikke stærk, men store Isstykker laa op mod Bredden og svømmede forbi ude i Midten. Den modsatte Bred kunde næppe skelnes i Mørket.

»Skal vi nødvendigvis over den?« spurgte Mrs. Kingsland, da Hestene gjorde Holdt ved det iskolde Vand.

»Ja,« svarede hendes Mand, »og fem Mil herfra maa vi over White for ikke at tale om mindre Vandløb, der maaske er lige saa dybe og mere vanskelige. Fyrrebjærg er tolv Mil herfra, og vi kan ikke omgaa nogen af Floderne.«

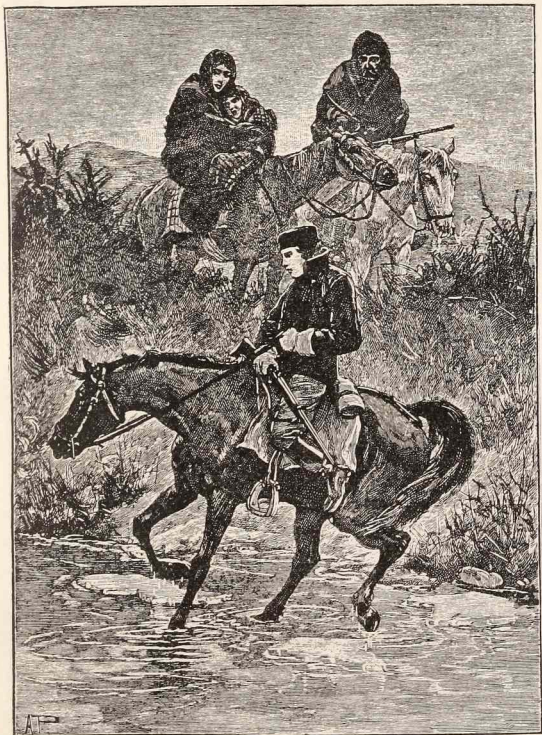
»Det bliver vor Død, hvis vi skal lade Hestene svømme over her,« sagde hun og gyste. »Vi fryser ihjel.«

»Det er ikke saa galt,« skyndte Brinton sig at forklare. »Cheyenne har vel nok mange dybe Steder paa denne Aarstid, men der er ogsaa Steder, hvor en Hest kan vade over, uden at Vandet naar den til Bugen.«

»Ja, men vi kender jo ikke disse Steder.«

»Saa maa vi prøve os frem. Nu skal jeg forsøge.« Med disse Ord drev han Jack fremad, og Dyret, der forstod, hvad der forlangtes af det, traadte forsigtig ud mellem Isstykkerne langs Bredden. Den gled paa et af dem, og Edith udstødte et Skrig af Forfærdelse.

»Pas paa Brint, du falder i Vandet,« raabte hun.

»Nu skal jeg forsøge.«

»Bryd dig blot ikke om mig,« raabte han tilbage.

Med nogle faa Ord opmuntrede han sin Pony, der trykkede sig tilbage og snøftede, og derefter gik den atter langsomt og forsigtigt ud mod Midten, medens de andre ængstelig kiggede efter ham.

Hvis Vandet var saa dybt, at han maatte tvinge Hesten til at svømme, saa kunde det ikke gaa an, at de gik over der; thi saa vilde de blive gennemblødte og bag efter fryse ihjel, men saa længe Dyrene kunde staa fast, kunde Rytteren nok vare sig for Vandet, selv om det naaede lidt op over Bugen. Det var derfor med den yderste Forsigtighed, at Brinton vovede sig ud i Strømmen, og han lod Jack føle sig for ved hvert Fjed. Ti Skridt fra Bredden gik Vandet op til hans Stigbøjler. Han trak da Fødderne op; thi han var saa udmærket en Rytter, at han alene ved at trykke med Knæene sad lige saa fast som ellers.

»Pas paa Jack; langsomt — langsomt — langsomt!«

Jack snøftede og rakte Halsen frem, thi dens Næse var ved at røre ved Vandet. Dens Aande gik som to Dampstriber ud af de silkebløde Næsebor, og den ænsede ikke et trekantet Stykke Is, der ramte dens Bagben med et haardt Stød. Den kendte sin Pligt og gjorde sit bedste.

Brinton drejede Hovedet og saa sig tilbage. Det var kun utydeligt, at han i Mørket skelnede sine Forældre, der sad ubevægelig paa deres Heste.

Da Faderen saa, at han drejede Hovedet, raabte han noget til ham med forsigtig dæmpet Stemme; Sønnen hørte ikke, hvad det var, men antog, at det var en Opfordring til ham om at være for-

sigtig. Derfor svarede han blot: »All right!« og red videre.

Ved de næste Skridt steg Vandet ikke højere, ja, Brinton syntes endogsaa, at det blev mindre dybt. »Nu er vi tæt ved Midten, saa det ser ud, som om vi er truffen paa et af de rigtige Steder. Hallo! hvad nu!«

Jack var standset paa samme Maade som før oppe i Kløften og øjensynlig lige saa urolig. »Har du maaske mærket et dybt Sted foran dig, og vil frelse mig fra en Dukkert?« sagde Brinton.

I samme Øjeblik fik han Svar paa sit Spørgsmaal, og det paa en Maade, der nær havde taget Vejret fra ham. En Rytter kom ridende frem gennem Vandet fra den modsatte Bred. Han var endnu nogle Alen borte, men dog ikke længere, end at Brinton kunde se, at det var en Indianer-Kriger. Han var redet ud i den iskolde Strøm som for at møde den hvide paa Halvvejen, og i samme Øjeblik, Brinton opdagede ham, fik han ogsaa Øje paa flere Ryttere inde paa Bredden.

Jack havde som sædvanlig opdaget Faren før sin Herre, og det var altsaa ikke af Frygt for Vandet, den havde gjort Holdt. Det saa ud som om Rødhuderne, for hvem de flygtede, var draget over Floden højere oppe og nu atter afskar dem fra deres Tilflugtssted.

Men naar det forholdt sig saaledes, hvad var da Meningen med denne besynderlige Fremgangsmaade? Hvorfor skjulte de sig ikke, indtil Flygtningene red lige i deres Arme. Hvorfor sendte de en af deres Kammerater ud for at møde Fjenden midt i Floden. For det første var det jo en farlig Sag for Kammeraten, og for det andet blev de hvide paa den Maade advarede mod Faren.

Men det var nu Tid at handle og ikke til at spekulere og gætte.

I samme Øjeblik Brinton fik Øje paa sin Fjende, saa han ogsaa, at denne standsede sin Hest og lagde Bøssen til Kinden.

I et nu fik Brinton sin Bøsse op i samme Stilling, og da han vidste, at alt beroede paa, hvem der skød først, tog han øjeblikkelig Sigte midt paa den mørke Skikkelse og trykkede af.

Med et vildt Skrig faldt Indianeren ned af Hesten og forsvandt i Vandet. Med en høj Prusten gjorde Hesten kort omkring og for ind til Bredden, idet Vandet sprøjtede ud til alle Sider fra den.

»Hurtig Jack, tilbage med dig!«

Brinton kastede sig frem paa Ponyens Hals, og den galopperede med rasende Fart gennem Vandet tilbage til Bredden, den nys havde forladt. Det var denne Lynsnarhed og det tiltagende Mørke, der frelst den dristige Knøs fra Døden. Der gik nogle faa kostbare Minutter, før det gik op for Rødhuderne paa den anden Bred, hvad der var sket, og da de begyndte at skyde, var Hesten saa vel som Rytteren næsten skjult af Mørke.

Men Kuglerne hvinede i betænkelig Nærhed af hans Venner, der ikke endnu havde opfattet, hvad der gik for sig.

»Rid længere ned ad Bredden!« raabte Brinton med dæmpet Stemme. »Hurtig! Spørg ikke hvorfor; men gør, som jeg siger.«

Forældrene fulgte hans Raad, og var snart uden for Skudvidde.

»Følg dem, Jack, og brug dine Ben!«

Det var nu blevet saa mørkt, at man ikke kunde se fra den ene Bred til den anden; men Indianerne vedblev at fyre i Blinde, idet de haa-

bede, at nogle af Kuglerne skulde naa at ramme Flygtningene. Brinton havde imidlertid lagt sig ned paa Jorden, for at formindske Faren for at blive ramt. Han kunde af Glimtene let se, hvor Fjenderne befandt sig, men ansaa det for bedst ikke at skyde igen, for ikke at forraade, hvor han befandt sig.

Skydningen vedblev i nogle Minutter, saa standsede den pludselig. Det var umuligt at se, hvad Fjenderne nu foretog sig; men Brinton kunde slutte sig til det: De var i Færd med at vade over Floden for at komme nærmere ind paa de hvide.

Han stirrede spændt ind i Mørket, og skelnede endelig det dunkle Omrids af en Rytter, der lod Hesten føle sig frem i Vandet, og han tvivlede ikke om, at der var andre tæt bag ved ham. Rødhuderne maatte altsaa vide, at der var et Vadested her. — Det var nødvendigt at standse denne Fremrykning, dersom han vilde frelse de kære, der var med ham. I samme Øjeblik, han kunde se Rytteren, sigtede han derfor, saa godt han kunde, og trykkede løs, hvorefter han lynsnart løb et Stykke ned ad Bredden for at undgaa de Kugler, som han vidste snart vilde besvare hans.

Det var godt, at han gjorde dette; thi Glimtene og Knaldene fra flere Rifler og Kuglernes Fløjten fortalte ham snart om den Fare, han havde undgaaet ved sin Forsigtighed.

Der var ingen Grund til at tro, at hans Skud havde ramt; thi han hørte intet Skrig og heller intet Plask i Vandet, saaledes som første Gang, han skød. Men han havde opnaaet, hvad han vilde, han havde standset Fremrykningen, som kunde være bleven skæbnesvanger for ham og hans Led-

sagere. Rytterskikkelsen forsvandt i Mørket, han var redet tilbage til Kysten, hvorfra han kom, og han vilde sikkert ikke for det første gentage Forsøget.

»Hvad vil de nu gøre?« Det var det Spørgsmaal, der trængte sig frem hos Vadestedets unge Forsvarer. »De kender Floden bedre, end vi gør,« tænkte han videre, »og ved sikkert et Sted, hvor de uden Fare kan naa over paa denne Bred; men kommer de herover, saa er vi fortabt.«

Han turde ikke blive længere; thi han vandt intet derved. Kun Lyden af det strømmende Vand og de bragende Isstykker naaede hans Øren. Han rejste sig op og stirrede ind i Mørket, men kunde ikke opdage nogen Fjender. Saa gik han videre ned langs Bredden for at finde sine Forældre.

Da han havde gaaet nogle Hundrede Alen uden at træffe paa dem, blev han meget forbavset; han gik videre, men de var stadig ikke at opdage, og de forsigtige Signaler, han benyttede sig af, forblev ubesvarede.

VI KAPITEL.

»Hvor var de?«

Forældrenes og Hestenes ubegribelige Forsvinden gjorde Brinton baade forvirret og urolig. Det var saa kort Tid siden, de forlod ham, at han ikke kunde forstaa, at de var kommen saa langt bort fra ham, eller at de ikke svarede paa hans Kalden.

Den eneste Forklaring herpaa maatte være, at de ansaa det for farligt at raabe højt.

Han løb længere ned ad Bredden og holdt sig hele Tiden nær til Vandet; men der var ingen at opdage.

»De maa være søgt højere op, der maa være sket noget uventet, ellers vilde de ikke have forladt mig paa denne Maade,« tænkte han.

Han famlede sig frem op til Brinken og søgte herfra at gennemtrænge Mørket; men det hjalp ikke, alt hvad han stirrede. »Dette her er rigtignok det mærkeligste, jeg endnu har oplevet,« udbød han, »det er jo, som om Jorden har aabnet sig og opslugt dem.«

Oppe mod Nord viste der sig en Lysning i Horisonten, han troede først, at det maatte være Nordlys, men da han havde betragtet det nogen Tid, saa han, at det maatte hidrøre fra en eller anden brændende Bygning, en Nybyggers Hytte formodentlig, hvis Beboere nu med Livet maatte bøde for at have ventet for længe med at flygte. Havde hans Forældre tøvet nogle faa Timer længere, saa vilde det være gaaet dem og Edith ligesaa.

En Vrinsken bag ved ham fik ham til at vende sig om. Han kunde rigtignok intet se, men han var vis paa, at det var en af hans Faders Ponyer, der paa denne Maade havde tilkendegivet sin Nær-værelse.

Imidlertid vilde det have været den højeste Grad af Uforsigtighed, om han havde handlet ud fra denne Tro, efter hvad der lige var sket, og naar en saa sikker og paalidelig Prøve stod til hans Raadighed. Han frembragte en dyb dirrende Fløjten, der til Trods for Stormen kunde høres et langt

Stykke bort. »Den kan høres i en endnu større Afstand end Vrinskenen, og hvis den naar Jacks Øren, kan intet holde ham fra at komme hen til mig,« tænkte Brinton.

Men skønt han gentog sin Fløjten, kom der intet Svar. Den uundgaaelige Slutning var derfor, at Lyden var kommen fra en Indianerhest i Nærheden.

Brinton følte, at hans Stilling trods Mørket var meget farlig, og han satte sig ned paa den frosne Jord tæt ude ved Brinken for at overveje, hvad han skulde gøre. Ikke et halvt Minut derefter blev Vrinskenen gentaget, denne Gang en fem til seks Alen fra ham, men nedenfor Brinken altsaa imellem ham og Vandet.

Nu vidste han, hvad det betød: Rødhuderne var gaaet over Floden længere nede og kom nu op langs Bredden for at søge efter de hvide, og hvis en af deres Heste ikke havde vist en saa mærkelig Mangel paa Dressur, vilde Brinton være løbet lige i Favnen paa dem.

Men det kunde jo være, at Hesten var taget fra de hvide!

Imidlertid var de saa nær ved, at Brinton ikke turde flygte, især da han ikke vidste, i hvilken Retning Frelsen laa. Han lagde sig derfor fladt ned paa Jorden med Hovedet ud over Brinken, saa at han, hvis det blot havde været lidt lyst, kunde have set, hvad der gik for sig nedenfor.

Helt bælgmørkt var det dog ikke, og da han havde stirret en Tid, forekom det ham, at han skelnede de dunkle Omrids af en Rytter, der bevægede sig langsomt frem foran ham, som Figuren i en Laterna Magica. Den smeltede snart sammen med Mørket, men derefter kom en anden og saa

nok en, og efterhaanden talte han paa den Maade seks. Han kunde nu ogsaa høre Lyden af Hovslagene paa den frosne Jord, saa det var intet Sansebedrag. »Den samme Flok,« tænkte han, »den ene er borte, og jeg har nok haft en Finger med i Spillet med hans Forsvinden.«

Nu opfangede han en anden Lyd. En af Rødhuderne lod sin Pony klavre op ad den stejle Brink. Det var et vanskeligt Arbejde, men efter haarde Anstrængelser kom han dog op. De andre fulgte efter, en efter en; det hele tog kun nogle faa Minutter, og det værste var, at Flokken var klavret op lige tæt ved det Sted, hvor Brinton laa, og de gjorde Holdt saa nær ved ham, at han var bange for, at nogen af Hestene skulde træde paa ham.

Havde det været lidt lysere, vilde han have troet, at Rødhuderne vilde lege med ham som Katte med en Mus; men selv om Fjenderne ikke kunde se ham, saa vilde deres Heste sikkert snart opdage, at en Fremmed var i Nærheden.

»Det gaar ikke an, at jeg rolig bliver liggende her,« tænkte Brinton. »Jeg maa se at snige mig bort.«

Et Øjeblik var han vis paa, at han var bleven opdaget. En af Rytterne kom med et Udraab, og Brinton kunde høre, at han var sprungen af Hesten. Knøsen vilde lige til at lade sig rulle udover Kanten af Brinken og derefter stikke i Rend i det Haab, at Mørket vilde tillade ham at undslippe, da en Lysprik til hans store Ængstelse pludselig viste sig i Mørket: Rytteren var stegen af Hesten for at tænde en Cigaret og havde stillet sig saaledes, at han stod i Læ af Dyret.

Brinton laa saaledes, at han tydelig kunde se det hele. Den Vilde strøg Svovlstikken paa Heste-

dækkenet, han kunde tydelig se Lysstriben og høre det lille Fut, da Fosforet tændtes. Indianeren skærmede den mod Vinden med sin hule Haand og bøjede Hovedet ned mod denne med Cigaretten mellem Læberne. Lysskæret viste tydelig den krumme Næse, det brede Ansigt, de slangeagtige Øjne, de spredte Haar paa Overlæben og enkelte dinglende Lokker, som hang frem fra det bøjede Hoved.

Det var kun et kort Glimt, Brinton saa, men det var dog nok til, at han kunde genkende Ulveøre, som han vidste holdt meget af at ryge Cigaretter, hvilket han havde lært under sit Ophold mellem de hvide.

»Det er kedeligt, at det ikke var dig, jeg skød ude i Floden,« tænkte Brinton, der nu betragtede sin forrige Ven som en Dødsfjende.

Da Cigaretten var tændt, sprang Indianeren op paa sin Hest, hvorfra han kunde ses ved Hjælp af Cigaretstens Lysprik.

Brinton undrede sig over, at Rytterne blev, hvor de var, i Stedet for at ride bort. Dette var ligesom deres tidligere Opførsel ganske uforklarligt for ham. Men medens han laa, saa lang han var, paa Jorden og overvejede, hvad han nu skulde gøre, hvis der i det hele var noget at gøre, opskræmmedes han ved den Opdagelse, at Indianerne og deres Heste blev tydeligere og tydeligere at se.

Dette kom simpelt hen af, at Himlen, der havde været overtrukket hele Dagen og en Del af Natten, nu klarede langsomt op, vel ikke helt, men dog saa meget, at hans Stilling blev i højeste Grad farlig.

»Nu gaar det slet ikke an, at jeg bliver her længere,« tænkte han, »det er mærkeligt, at de ikke allerede har opdaget mig; men bliver jeg her, saa

vil de sikkert faa Øje paa mig, før der er gaaet fem Minutter.«

Han turde ikke rejse sig op, men begyndte at skyde sig frem paa Maven henimod Kanten af Brinken, og herfra vilde han saa lade sig glide ned og paa den Maade komme Fjenderne af Syne. Dette vilde maaske ogsaa være gaaet godt, hvis der ikke var indtruffet et Uheld. Den overhængende Brink gav efter for hans Vægt, han styrtede ned paa Hovedet, og Sten og Grus raslede ned bag efter ham.

Denne Lyd kunde naturligvis ikke undgaa at vække Rødhudernes Opmærksomhed; det vidste Brinton godt, og han biede ikke for at afvente Resultatet. Med en Kats Behændighed var han paa Benene i samme Øjeblik, han naaede Skræntens Fod, og gav sig til at løbe langs Vandkanten, saa hurtigt han kunde.

Havde han fortsat sin Flugt, vilde det snart have været ude med ham, men med en Omtanke og Selvbeherskelse, man næppe havde kunnet vente af hans unge Alder, standsede han efter at have løbet et Hundrede Alen og kastede sig igen paa sit Ansigt saa tæt ind til Brinken, han kunde komme.

Han vidste, at han havde naaet dette Sted, før det rigtigt var gaaet op for Rødhuderne, hvad der var sket, og altsaa ogsaa før de havde forsøgt at forfølge ham. Da hans Hastighed naturligvis ikke kunde maale sig med deres Ponyer, vilde han snart være bleven indhentet, hvis han havde fortsat sin Flugt ned langs Floden; thi han hørte Lyden af Hovslagene, idet de sprængte af Sted efter ham.

Forfølgerne var imidlertid ogsaa snu. Deres

Øren havde fortalt dem, hvad Kurs han havde taget. Nogle af dem tvang deres Heste ned ad Skrænten, medens andre galopperede langs med Brinken ovenfor, og det saa altsaa ud, som om der ikke var andet for ham at gøre, end at styrte sig i Floden og arbejde sig over til den anden Bred. Men hans Plasken i Vandet vilde ogsaa forraade ham, og forøvrigt vilde han jo blive helt gennemblødt, og fryse ihjel, hvis han ikke druknede.

Hvad skulde han da gribe til for at undgaa Fjenderne, der var lige i Hælene paa ham? Ja, der var ikke andet at gøre end forsøge den List, som han nu ogsaa tog sin Tilflugt til.

* Aldrig saa snart havde han trykket sig ind i sit Skjulested, før Lyden af Hovslag forkyndte, at en af Rytterne var lige tæt ved ham. Han laa saa stille som en Mus, og Indianeren red forbi ham; men han var vis paa, at han snart vilde komme tilbage igen. Det var denne Tro, der fik Knøsen til at gribe til en anden List, der vilde have gjort en gammel Indianer Ære.

I Stedet for at vende om og løbe op langs Floden under Brinken, ventede han, indtil Rytterne ovenfor ogsaa var passeret og var kommen ud af Syne; saa klavrede han hastig op ad Skraaningen, og fik herved atter Jorden til at skride ned, saa at han gyste ved det. Havde de været lige saa nær som før, saa vilde de sikkert have opdaget ham, men hvis nogen af dem havde hørt det, saa maatte de have troet, at det hidrørte fra en af deres Kammerater; thi der kom ingen tilbage.

Da Brinton atter havde fast Grund under Fødderne, løb han ind over Prærien i lige Retning bort fra Floden, indtil han vovede at standse, se sig om og lytte.

Han saa og hørte intet, der kunde forny hans Frygt.

»Mon jeg nu endelig har faaet dem rystet af mig?« spurgte han sig selv, »det ser næsten saadan ud. Men hvor i al Verden kan mine Forældre være bleven af! Naa — jeg haaber, de er dragne videre mod Fogderiet, og at der ikke vil tilstøde dem noget.«

I det samme opfangede hans Øren en Lyd, saa svag og utydelig, at han ikke straks kunde skelne, hvad det var; men medens han stod og lyttede, kom den nærmere, saa at han kunde høre, det maatte være Hovslag. Men de kom fra en enkelt Hest, og den gik i Fodgang.

En pludselig Indskydelse fik Brinton til at gentage den Fløjten, han nylig forgæves havde prøvet. Øjeblikkelig besvaredes den af en dæmpet Vrinsken, en Pony kom ud af Mørket og nærmede sig ham i rask Trav.

»Min egen Jack!« udbrød Knøsen med overstrømmende Glæde, slyngede Armene om sin Yndlings Hals og kyssede den silkebløde Næse. »Gud være lovet, at jeg har faaet dig igen. Men hvor er de andre?«

Ja, hvor var de?

VII KAPITEL.

»Det kom som en af disse hersens Kansas Cykloner.«

Brinton havde opgivet alt Haab om at gense sin kære Jack, og derfor kendte hans Glæde ingen

Grænser, da han atter sad paa dens Ryg. Knøsen vilde ogsaa have været ilde faren, hvis han skulde have passeret Prærien til Fods; thi han vilde da være udsat for hvert Øjeblik at møde Fjenderne.

Naar det var blevet Dag, kunde han sikkert vente at blive opdaget af en af de talrige Flokke, der galopperede hid og did, parat til at slaa ned paa de forsvarsløse Nybyggere, de maatte møde, eller afskære de Spejdere eller Soldater, som var sendt ud paa de nærmeste Forter.

Jack udviste lige saa stor Glæde, som sin Herre; den stak sin Næse frem og vrinskede sagte til Svar paa hans Kærtegn. Den havde uden Tvivl søgt efter ham i nogen Tid.

»Der er kun tre Personer, gamle Dreng, jeg hellere vilde se end dig; jeg behøver ikke at sige dig, hvem det er, for det ved du godt. Hvor er de? De kan da ikke være langt borte?«

En nøjere Undersøgelse af Jack viste, at dens Sadel og Tøjle var uberørte, hvilket tydede paa, at den ikke havde været i Fjendehænder, der sikkert heller ikke vilde have givet Slip paa den igen.

Brinton satte Foden i Stigbøjlen og svang sig op paa det kloge Dyr, der stejlede af Glæde, da dens Herre atter sad i dens Sadel.

Brinton vedblev imidlertid at tænke paa sine Forældre. Den Maade, hvorpaa de var forsvundne, forvirrede ham højlig. Det var sket paa saa kort Tid, at han ikke kunde tro, de var langt borte. Jacks Genkomst bestyrkede ham i denne Tro, og nu, da han atter sad i Sadelen, stirrede han til alle Sider i Mørket, idet han halvvejs ventede, at de skulde dukke frem og komme hen imod ham.

Himlen opklaredes stadig mere og mere, det var helt hørt op at sne; men Vinden var lige saa

bidende kold som før. Skønt det altsaa var bleven betydelig lysere, kunde han dog ikke se noget til de savnede, og da han hvert Øjeblik kunde vente, at Rødhuderne vilde komme tilbage fra Floden for at søge efter ham, begyndte han næsten at fortvivle over sin Stilling, og han spurgte sig selv, hvad Resultatet skulde blive, hvis han hele Natten skulde vandre om uden Maal og Med.

»Jack,« sagde han, og tiltalte sin Pony paa den gamle familiære Maade, den var vant til, »jeg kan ingenting gøre, du maa se at hjælpe mig ud af denne Forlegenhed. Vis nu, hvad du kan udrette.«

Det lod til, at det kloge Dyr forstod ham, den strakte Hovedet i Vejret, snøftede, spidsede Øren og satte af Sted i jævn Galop.

Det varede dog kun en kort Tid, saa slog den over i hurtig Skridtgang, der blev langsommere og langsommere. Den drejede Hovedet snart til den ene Side og snart til den anden, som om den søgte efter noget, den var forbavset over ikke at finde.

»Du maa være nær ved Stedet,« sagde dens Herre, »pas nu paa, at du ikke tager fejl, min Dreng.«

Til sidst stod den helt stille, men vedblev dog at se til alle Sider, som om den undersøgte alle de Punkter, den kunde se. Den følte sig øjensynlig skuffet, og det gjorde dens Herre ogsaa.

»Jeg kan nok forstaa, at dette er det Sted, hvor du forlod dem for at søge hen til mig; men nu er de væk. Jeg kan intet gøre, det kommer an paa dig, Jack, og du maa ikke svigte mig.«

Jack begyndte at gaa ganske langsomt; men det varede ikke længe, og da den atter stod stille, sagde dens Holdning saa tydelig som Ord:

»Jeg opgiver det. Jeg har gjort mit bedste,

og nu ved jeg ligesom du ikke mit levende Raad.«

Brinton vovede nu at raabe højt paa sine Forældre, og medens han gjorde dette, tog Jack endnu nogle Skridt, gjorde saa atter Holdt, stak Hovedet frem, snøftede og rystede.

Disse Tegn var ikke til at tage fejl af: den havde opdaget noget. Dens Herre drev den fremad, og den tog endnu et Par Skridt, men nægtede saa at gaa videre, og ikke alene det, men den drejede sig om til venstre og rystede over hele Kroppen ligesom før.

Brinton talte beroligende til den, bøjede sig ud over Sadelen og stirrede frem i Mørket. Han fik ogsaa snart Øje paa noget, og det gav et saadant Sæt i ham, at han nær var falden af Sadelen.

Det første Blik viste ham, at der laa noget udstrakt paa den frosne Jord ikke langt fra ham, og ved nærmere Undersøgelse saa han, at det var en Mand, der laa ubevægelig, saa lang han var.

»Det er Fader,« var Sønnens første Tanke; lynsnar sprang han af Sadelen og løb der hen.

Det var dog ikke Hugh Kingsland, men Liget af en fremmed. Det havde været en stærk og modig Mand, der havde solgt sit Liv dyrt; thi ikke alene var han selv bleven ramt af flere Kugler, men rundt om i Nærheden var der flere Blodpøle, der maatte hidrøre fra dræbte og saarede Fjender, som deres Kammerater imidlertid havde taget med sig tilbage tillige med den dræbtes Skalp.

Brinton opsendte en Bøn for den ulykkelige, og for dem, han havde efterladt, og tilføjede: »Gudske Lov, at det ikke er Fader, men hvem kan sige, om han ikke allerede er faldet og mishandlet paa samme Maade tillige med Moder og lille Edith?«

Det saa nu ud, som om der slet intet var for ham at gøre; han havde gjort, hvad han kunde for at finde Forældrene; men det var ikke lykkedes, og saa længe det var mørkt, kunde det ikke nytte at lede videre.

»Gør du, hvad du vil, Jack,« sagde han fortvivlet, »jeg er hjælpeløs.«

Som af Medlidenhed med sin Herre gik Ponyen langsomt videre og fortsatte paa denne Maade sin Gang, indtil den kom til en Kløft af samme Slags som den, de en Gang før havde været i. Her søgte den af sig selv ned for at skærme sin Herre og sig selv for den haarde Vind.

Baade paa Vejen til Kløften og nede i denne kaldte Brinton gentagne Gange paa sine Forældre; men heller ikke her fik han noget Svar. Nu opgav han al videre Søgen, indtil det var bleven lyst.

Han sprang af sin Pony og gjorde sig rede til at blive, hvor han var, indtil Dag. Kløften var temmelig snæver, og paa Stedet, hvor han befandt sig, var Siderne høje nok til at give fuldstændig Læ for Stormen. Om Føde til ham og Hesten kunde der ikke være Tale, og den kunde da ogsaa til Nød undværes. Vand havde de faaet nok af i den store Cheyenne.

Det vilde have været dejligt at have en Ild at varme sig ved, men en saadan Behagelighed maatte han ogsaa give Afkald paa, thi der var slet intet Brændsel i Nærheden, og selv om der havde været, turde han dog ikke have tændt noget Baal af Frygt for derved at forraade sig for Indianerne.

Brinton tog Sadelen af Jack, og denne lagde sig paa sin Herres Befaling ned paa den stenhaarde Jord, hvorefter han lagde sig saa tæt op ad den, at han kunde faa Varme af dens Krop.

Dette og hans egen tykke Klædning gjorde hans Stilling nogenlunde taalelig.

Trods sin Bekymring og Ængstelse faldt han dog snart i Søvn og slog ikke Øjnene op igen, før Dagningens graa Lysning trængte ned i Kløften. Han var gennemforfrossen og stiv af Kulde, men da han havde rørt sine Arme og Ben lidt, fik han snart nogen Varme i Kroppen. Da Jack saa sin Herre gaa frem og tilbage, sprang den ogsaa op og saa paa ham, som om den vilde sige, at den nu var parat igen til hvad som helst, han vilde paa-lægge den.

»Naa, min Dreng, vi kommer nok til at tage af Sted uden Frokost, men det kan vi nok holde ud; thi dette her maa faa en Ende, inden der er gaaet ret mange Timer.«

»Naa — jeg vil lade mig hænge —!«

Dette Udraab kom fra en Rytter, der i dette Øjeblik kom travende ind i Kløften og standsede sin Hest et Par Favne derfra, idet han tilføjede:

»Jeg ventede ikke at træffe dig her Brint; hvor er din Familie?«

»Ja, det vilde jeg gerne selv vide. Jeg er for-færdelig udmattet, Nick, kan du ikke hjælpe os?«

»Jeg skal gøre, hvad jeg kan, min Gut, men hvor meget er vel det?«

Den nyankomne var Nickolas Jackson, der tjente som Spejder under General Miles. Man vil huske, at det var ham, der for kort Tid siden havde været inde hos Kingslands og havde advaret dem imod den Fare, der truede dem. Havde de fulgt hans Raad, saa havde de nu ikke været i saa stor Nød.

Brinton fortalte ham straks om de sælsomme

Hændelser, han havde oplevet om Natten, og om den Forlegenhed, han befandt sig i.

»Jeg kan ikke tro, at der er tilstødt dem noget,« var Jacksons opmuntrende Svar; »thi Mørket har jo været dem til Gavn. De ligger nok i Skjul i en eller anden af Kløfterne her, ligesom du gjorde, og tør ikke komme frem.«

»Ja, men hvorledes skal vi finde dem?«

»Der er kun een Ting at gøre — at se efter dem?«

»Hvad bestiller du her, Nick?«

»Vi hørte ved Saaret Knæ, at et Kompagni med Fødemidler skulde komme fra Rapid City, og saa blev jeg sendt ud som Spejder, der kommer nemlig en Eskorte, som skal føre dem ind i Lejren. Du har vel hørt om Slaget ved Saaret Knæs Kløft?«

»Nej, ikke et Ord.«

»Den gamle Spejder kneb Læberne sammen og rystede paa Hovedet.

»Nu har jeg været med i adskillige Batailler under General Crook og Miles; men dette her var dog den varmeste halve Time, jeg har oplevet.«

»Hvorledes gik det, Nick?«

»Du ved jo, at Rødhuderne har flokket sig sammen alle Vegne fra i deres Fristed lige siden denne hersens Galskab begyndte. Vi har haft dem omringet paa alle Sider, men der skal adskillige braadne Pander til, før vi faar dem kureret for deres tossede Ideer. To Dage før Jul fik vi at vide, at tre Tusinde Indianere, hvoriblandt seks Hundrede Krigere, befandt sig derinde; men saa kan du forstaa, hvor stor en Lettelse det var, da vi erfarede, at Store Fod med en hel Bande af Sorte Bøffels Flygtninge fra Cherry Kløftens Fristed havde overgivet sig til Oberst Sommer.

»Det var altsammen meget godt; men da denne Bande, som bestod af et Par Hundrede Mand næste Dag blev ført af Sted til Missouri, undslap hele Flokken og ilede mod Syd for at forene sig med Bjørneklo og de andre Fjender. Da begyndte Urolighederne.

»Fire Dage efter opdagede Lille Rotte, en af vore Indianer Spejdere, Store Fod og hans Bande to Mil Nord for Major Whitesides Lejr ved Saaret Knæs Kløft, og fire Delinger af det syvende Kavalleriregiment brød op for at tage en Dyst med dem; jeg var ogsaa med.

»Da Rødhuderne opdagede os, formerede de sig i en lang Slaglinie, alle var forsynede med Bøsser og Knive, og Knivene havde de i deres Patronbælter uden paa Tæpperne.

»Jeg vil sige dig, Brint, at det ikke var noget opbyggeligt Syn. Vi kunde se, hvordan deres sorte Øjne gnistrede, og den Maade, hvorpaa de skulede og gloede ad os, viste tydeligt, at de alle længtes efter at støde Kniven lige til Skaftet i os og bag efter tage vore Skalpe.

»Men Major Whiteside lod sig ikke kyse af deres gloende Øjekast. Han stillede os ogsaa i Slaglinie. I det samme saa vi Store Fod komme hen imod os til Fods. Majoren sprang af Sadelen og gik frem for at møde ham.

»»Mig syg,« sagde Store Fod, »mig ønske Fred — mit Folk ogsaa ønske Fred.«

»Majoren blev utaalmodig.

»»Jeg vil ikke have nogen Snak eller Parlamenteren med dig,« afbrød han ham. »Kort og godt, vil I overgive jer eller slaas. Svar mig paa det straks.«

»»Vi os overgive — ønske at gøre det for

længe siden, men kunde ikke finde jer,« sagde Store Fod.

»Jeg holdt Øje med Høvdingen, der i dette Øjeblik vendte sig om og vinkede med Armen til sine Folk. Det lod til, at de ventede paa dette Signal; thi de stak straks et hvidt Flag frem. Vi skyndte os at ride frem og omringe dem, og en Kurer blev sendt af Sted i største Hast efter fire Delinger til af det syvende og Løjtnant Taglovs Spejdere, for at de kunde hjælpe til at afvæbne og bevogte Flokken. De kom ogsaa samme Dag. Store Fod havde hundrede og halvtredsindstyve fuldt bevæbnede Mænd og derhos to Hundrede og halvtreds Kvinder og mange Børn. Til Trods for, at de havde overgivet sig, vidste vi dog, at der vilde blive Spektakel, og det varede da heller ikke længe, før det kom lige saa pludselig som en af disse hersens Kansas Cykloner.«

VIII KAPITEL.

Krigerne kom nærmere i voldsom Fart.

»Da General Forsyth ankom,« vedblev Spejderen, »befalede han, at alle Indianermændene skulde komme frem for at tale med ham. De kom ogsaa skulende og med mørke Miner og samlede sig i en Halvkreds foran Store Fods Telt. Høvdingen laa indenfor; thi han havde et daarligt Bryst.

»Generalen sagde til dem, at de skulde komme frem tyve og tyve og overlevere deres Vaaben. De var efterhaanden bleven gruelig rasende, men de

fleste af vore Drenge troede, at de var saa kuede, at de vilde lystre uden at gøre megen Kvalm. Jeg holdt imidlertid ikke af deres Udseende, og sagde til Jenkins, der holdt ved Siden af mig, at vi gjorde bedst i at være belavet paa alt muligt, for de røde Bæster havde sikkert ondt i Sinde, og det vilde nok komme til Kamp.

»»Det tror jeg ikke,« sagde han, »de har vist faaet Klø nok.«

»Den første Snes luskede tilbage uden at sige et Ord. Vi ventede i lang Tid, og endelig kom da saa ogsaa den næste; men hvor mange Geværer tror du, de havde med dem: ikke mere end to elendige Muskedonnere, der knap kunde sælges for gammelt Jærn.

»Majoren blev utaalmodig, fordi det varede saa længe, og da han nu saa dette her, blev han gal for Alvor. Han red hen og snakkede et Par Minutter med General Forsyth; men de talte saa sagte, at jeg ikke kunde høre, hvad de sagde, dog kunde jeg se, at Generalen ogsaa var meget arrig; men han holdt det bedre i sig. Du forstaar nok, det var Majoren, der havde Kommandoen, men han vilde dog ingenting gøre uden først at spørge Generalen til Raads.

»Rytterne fik nu Befaling til at sidde af, og da de havde gjort det, stillede de sig op i en Firkant omtrent et halvt Hundrede Alen tilbage og sluttede saa op, saa at de kun var en halv Snes Alen fra Indianerne, der stod inde i Midten.

»Det var klart, at disse sidste ikke havde i Sinde at parere Ordre, skønt de lod, som om de vilde. En Afdeling Ryttere blev derfor sendt ind til dem for at søge efter Vaabnene. Da de efter nogle faa Minutters Forløb kom ud igen, bragte de tresindstyve gode Rifler med dem. Nu var det jo

tydeligt nok, hvad Indianerne var for nogen Rævepelse; men hverken Generalen eller Majoren vilde lade sig nøje med halvgjort Arbejde; derfor fik Soldaterne Befaling til at visitere Krigerne med, for der var ingen Tvivl om, at de allesammen bar Rifler under deres Tæpper.

»Rødhuderne stod og skulede fælt og skar Tænder. Da omtrent en halv Snes af dem var bleven visiteret og deres Rifler bragt for Dagen, kunde de ikke holde sig længere. De var helt desperate: som et Lyn rev Resten af dem deres Rifler frem fra Tæpperne og brændte løs paa os. Det skete saa pludseligt, at før det gik op for os, hvad der var paa Færde, var hundrede Rifler bleven affyrede, og det lød som een Salve.

»Det skete som sagt altsammen i et Øjeblik. Der stod vi saa nær ved Rødhuderne, at vi næsten kunde røre ved dem, og Ilden fra deres Bøsser brændte os lige i Ansigtet. Jeg stod og saa lige ind i Munden af en af dem, da den gik af, og jeg fornå, hvordan Kuglen nippede i min Øreflip; men der var andre, som ikke var saa heldige, og de stakkels Fyre segnede, som om det var Korn under Mejerens Jærn.

»Men det varede naturligvis ikke længe, før de fik det betalt. Uh, ha! sikken et Slagteri! Noget lignende har jeg aldrig været med til før. I et regulert Slag plejer man jo ellers at staa langt fra hinanden og fyre løs; men her var vi jo saa nær paa hinanden, at vi magelig kunde have brugt Kolberne, og det var der ogsaa mange, der gjorde, fordi de ikke gav sig Tid til at lade Geværerne. Rødhuderne sloges som rene Djævla, og i Begyndelsen var det dem, der havde Fordelen, for vi var bleven noget fortumlede, og det var ikke alene

Bøsserne, de brugte, men ogsaa deres Knive; men til sidst maatte de dog bukke under, for vi var dem for mange.

»Da de saa, hvordan Sagerne stod, brød de igennem vor Linie og flygtede over efter Bjærgene mod Syd-Vest. Vi fulgte efter dem, og Kampen blev ved lige saa ivrig som før, skønt Skudene jo ikke faldt saa tæt. Vi mistede da over Halvdelen af vore Folk, naar jeg regner de haardt saarede med.«

»Hvor var Konerne og Børnene under Kampen?« spurgte Brinton.

»Hvor de var? De sloges som nogen Vildkatte. Du vil nok faa at høre, at vi nedskød baade Kvinder og Børn, og der er heller ingen Tvivl om, at en hel Del af dem blev dræbt; men hvordan skulde det undgaas? Kvindfolkene var klædt omtrent lige saadan som Krigerne, saa det var ikke til at kende Forskel paa dem; og som jeg siger, de sloges akkurat lige saa godt som Mændene.

»Men naturligvis fik de deres Bekomst, for vore Folk kæmpede som Løver. Der var en ung Knøs omtrent paa din Alder, som især udmærkede sig, han var sat til at betjene en lille Feltkanon og brugte den saadan, at vi andre var lige ved at holde op med at skyde for at se paa ham og give ham et Hurra; men vi turde jo ikke spille saa megen Tid.

»Da Indianerne stak af, trak denne Knøs selv sin Kanon ned fra den Bakke, hvor den havde været opstillet. Rødhudernes Kugler fløjtede og sang omkring Ørene paa ham; men han trak den alligevel gennem Kugleregnet hen til Indgangen af Kløften, hvor de fleste Indianere havde søgt Tilflugt, og hvor det gik varmest til. Saa snart han

havde gjort det, blev han Skive for alle Indianerne, der søgte at skyde ham ned. Deres Kugler splintrede ogsaa Hjulene paa Kanonen og fik Jorden til at flyve til højre og venstre op i Luften. En Kugle ramte Knøsens Ur og gled af og saarede ham let i Siden; men Fyren trak bare Kanonen længere ind i Kløften, hvor den bedre kunde gøre Nytte. Da Slaget endelig var forbi, fandt vi ham staaende lænet op imod Kanonens splintrede Hjul; han havde faaet nok en Kugle i Benet og var for svag til at staa oprejst. Store Fod var iblandt de dræbte.«

Brinton Kingsland havde været saa optaget af sin Ledsagers Fortælling, at han i nogle Minutter glemte sin egen Stilling og Ængstelsen for sin Familie. Han sagde et Par Ord om Slaget til Veteranen, der var altfor beskeden til at berette om sine egne Bedrifter, og fór saa pludselig op med det Udraab: »Men Nick, hvad tænker jeg dog paa? Nu er det blevet højlys Dag, og jeg har endnu ikke set noget til mine Forældre eller Edith. Hvor kunde jeg dog glemme dem saa længe?«

»Det er mere min Fejl end din,« svarede Jackson. »Vi udretter ikke noget ved at blive her, lad os ride ud af Kløften og se os om. Jeg har lige taget mig en Bid Mad og har noget tilovers endnu, vil du have lidt?«

»Nej, Tak, ikke endnu,« svarede Brinton, idet han red med ham ud af Kløften, hvor han havde tilbragt Natten.

Da de var kommen op, saa de ud over Prærien. Knøsen rettede navnlig sin Opmærksomhed mod den Del af Landet, der laa om den store Cheyenne; thi han troede, at Ulvøre og de andre Fjender ikke var langt borte. De var dog ikke til at se.

Spejderen havde imidlertid opdaget noget til

den anden Side i en betydelig Afstand fra dem — noget, der interesserede ham meget. Han skyggede for Øjnene og stirrede spændt mod Nord.

»Ved Himlen,« udbød han, »jeg tror, det er dem!«

»Hvor!« spurgte Brinton meget ivrig.

»Ja, jeg mener ikke dine Forældre, men Vogntrænet med Fetaljen fra Rapid City.«

Brinton blev meget nedslaaet; thi han havde begyndt at haabe, men han fandt dog nogen Trøst i Spejderens Forklaring.

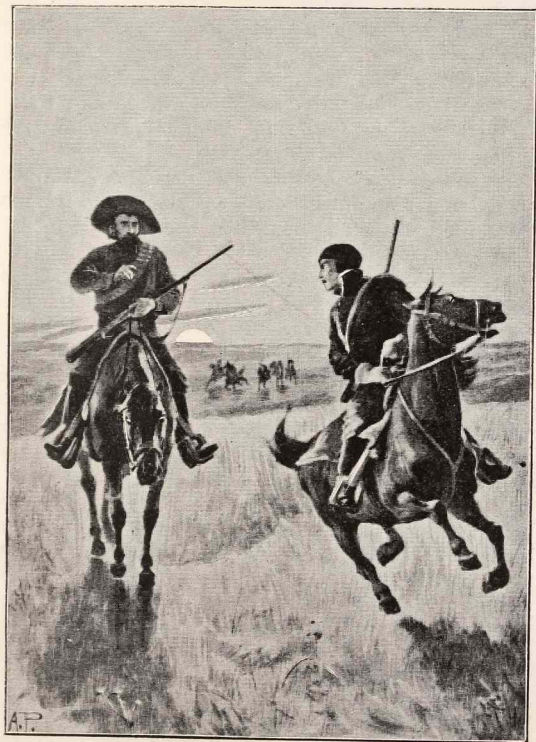
En Fjerdingvej fra dem saa de en Flok Mænd, der lod til at gøre sig rede til at forlade deres Nattelejr. I den Afstand var det umuligt at kende dem; men Jackson var vis paa, at det var det Træn, som han var sendt ud for at opsøge.

Brinton haabede nu, at hans Forældre var derovre; han tænkte sig nemlig, at Lysene fra Lejren om Natten havde tiltrukket sig deres Opmærksomhed, og at de var søgt derhen, efter at de forgæves havde søgt at finde ham.

»Jeg selv vilde ogsaa nok have lagt Mærke til Lyset, hvis jeg ikke var redet den modsatte Vej og var kommen ned i Kløften, hvor jeg ikke kunde se, hvad der laa ud til Siderne,« tænkte han.

»Jeg er næsten ganske vis paa, at det er dem,« sagde Jackson, efter at have stirret derovre i nogen Tid, »lad os komme hen til dem.« Med disse Ord travede han af Sted, og Brinton fulgte med ham.

Skönt der for Øjeblikket ikke var nogen Fjende i Sigte, og der ikke var noget, der tydede paa, at Trænet var bleven forstyrret, var Nicolas Jackson dog altfor erfaren til ikke at vise den yderste Forsigtighed, og medens han nøje iagttog, hvad der gik for sig i Lejren, skottede han snart til den ene

»Rid du til og frels dit Liv.«

og snart til den anden Side for ikke at blive overrasket af Rødhuderne.

Det var godt, at han gjorde dette; thi de havde ikke redet mere end nogle faa Hundrede Alen, før han udbød med dæmpet Stemme, i hvilken der ikke sporedes den mindste Sindsbevægelse:

»Det ser ud, som om Rødhuderne der ovre gerne vil følges med os.«

Brinton skottede tilbage og saa de seks Indianere, som han havde været i farlig Berøring med om Natten, komme sprængende hen imod dem fra Cheyennefloden.

Det vilde have været Galskab at indlade sig i Kamp med dem her, og Jackson og Brinton satte derfor Hælene i Siderne paa deres Heste og drev dem frem i Galop. Da Indianerne saa, at de var opdagede, udstødte de deres Krigsskrig og drev deres Heste frem i en endnu mere rasende Fart, medens de samtidig affyrede deres Bøsser; men Afstanden var for stor, og der var ingen af Kuglerne, som ramte.

Væddeløbet havde ikke varet længe, før det blev tydeligt, at Forfølgerne halede ind paa de hvide. Jacksons Hest var allerede meget udmattet, medens Brintons ikke endnu var drevet til den yderste Hurtighed. Den kunde nok løbe fra de indianske Ponyer, men Brinton holdt den tilbage for at blive hos Spejderen.

Forfølgelsen kunde ikke vare længe; thi Lejren var temmelig nær ved dem; men Rødhuderne nærmede sig dem betænkelig stærkt.

»Det er til ingen Nytte, at vi begge to bliver indhentede,« sagde Jackson; »rid du til og frels dit Liv.«

»Nej, jeg vil ikke forlade dig.«

»Vær nu ingen Taabe; du kan dog ikke hjælpe mig; derimod er det din Pligt at se at hjælpe dine Forældre, og du bliver skudt, hvis du bliver hos mig. Af Sted med dig!«

»Ja, men hvad vil der blive af dig?«

»Det angaar ikke dig; det ser ud, som om jeg maa byde dig Farvel. Billbery er bleven halt; men jeg vil slaas, saa godt jeg kan, og kommer jeg til at bide i Græsset, saa skal jeg nok tage et Par af de andre med mig.«

Brinton vidste ikke, hvad han skulde gøre; men han kunde se, at Spørgsmaalet Liv eller Død vilde blive afgjort om faa Sekunder.

IX KAPITEL.

»Han har spejdet for sidste Gang.«

Brintons Tvivlraadighed blev løst ved, at Jack med eet rev Tøjlen til sig og satte af Sted som en Stormvind over mod Trænet.

Knøsen kunde ikke andet end føle sig skamfuld over, at han saaledes tilsyneladende forlod en Ven i den yderste Nød; men der var ikke noget at gøre ved den Ting. Desuden havde Jackson Ret, da han tilskyndede ham til ikke at spille nogen Tid, men redde sig saa hurtig som mulig, saasom han var ude af Stand til at yde nogen virksom Hjælp.

De forfølgende Indianere var nu kommen nær nok til at gøre Virkning med deres Bøsser. Kuglerne

begyndte at hvine om Ørene paa de to hvide og advare Brinton mod den Fare, han var stedt i. Derfor kastede han sig frem langs Halsen af Ponyen, der fløj af Sted med Pilens Hurtighed.

En lydelig Klapren af Hestehove bagved fik Brinton til at se sig tilbage. Det var Spejderens Pony, som med udstrakt Hals fór efter dem med rasende Fart. Den var bleven ramt af en Indianerkugle og havde i sin Skræk glemt det daarlige Ben, der havde været saa skæbnesvangert for den selv og dens Herre. Dens fortvivlede Fart bragte den paa Siden af Jack, hvis Rytter til sin Forbavselse saa den fare forbi med endnu større Hastighed, end Jack kunde præstere.

Men dens Tøjler og Stigbøjler fløj vildt op i Luften og daskede den paa Halsen og i Siderne. Den brave Nick Jackson var bleven haardt saaret og kæmpede nu sin sidste Kamp til Fods.

Brinton rykkede i Jacks Tøjler og befalede den med et barsk Raab at standse; men Ponyen vilde ikke lystre, dog sagtnede den Farten noget og beskrev i sit Løb en Cirkel, saa at den tilsidst løb lige hen mod Forfølgerne.

Spejderen var som sagt bleven haardt saaret af Indianerne og var falden af Sadelen, men hærdet og øvet, som han var, havde han straks taget sig sammen, havde vendt sig mod Fjenderne og tog nu med hævet Riffel den sidste Dyst med dem.

»Nej, dette her kan jeg ikke udholde!« mumlede Brinton, da det var lykkedes ham at dreje Jack om i den rigtige Retning. »De vil allesammen tro, at jeg er en Kujon! men det er sket ganske imod min Vilje.«

Det var, som om hans Mod nu ogsaa smittede Jack, thi nu, da den var bleven tvungen til at

vende om, styrede den lige ned mod de kæmpende, saa hastig den kunde løbe.

Imidlertid havde Mændene ved Trænet heller ikke været ledige. De havde set, at der kom to Ryttere ude fra Prærien, og havde hurtig opdaget, at det var Venner.

Havde de næret nogen Tvivl herom, vilde den snart være forsvunden ved Synet af de forfølgende Indianere bag ved dem. Tre af Mændene sprang øjeblikkelig i Sadlerne og sprængte af Sted for at komme den enkelte Mand til Hjælp, der kæmpede for sit Liv.

Brinton vidste ikke af, at de var i Hælene paa ham; de Hovslag han hørte bag ved sig, troede han, hidrørte fra Jacksons Hest, og det gik først op for ham, hvorledes Sagerne stod, da Rytterne bag ved ham begyndte at fyre paa Rødhuderne, der havde samlet sig om Spejderen. Men Fjenderne havde hurtigere end ham opdaget, hvad der gik for sig. De gjorde kort omkring, kastede sig ud over deres Ponys Hals og sprængte ned mod Cheyenne.

Det er Indianernes Sædvane at medtage deres døde og saarede. Disse sidste sørgede rimeligvis for sig selv i dette Tilfælde; men de to, der var faldne for Nick Jacksons Haand, blev liggende.

Nu skete der noget meget mærkeligt.

En af Rødhuderne havde set, at den brave Spejder var bleven saa udmattet af sit Blodtab, at der nu ikke længer var nogen Fare ved at nærme sig ham, og uden at ænse sine flygtende Kammerater sprang han derfor af Hesten og løb hen for at give den hvide Mand Naadestødet og tage hans Skalp. Men før han kunde naa saa vidt, kom de fire hvide Ryttere saa tæt hen til ham, at han ikke

turde bie. Han vendte om for at komme til Hest igen; men Dyret var bleven greben af Paniken — maaske var det blevet ramt af en Kugle — og var fareet af Sted i strakt Galop for at redde Livet. Det løb oven i Købet lige over mod Trænet, saa det var umuligt at faa fat i det.

Men der var to andre Heste, som havde mistet deres Ryttere, og kunde han faa fat i en af dem, kunde han endnu blive frelst.

De galopperede imidlertid med de andre ned mod Cheyennefloden, og Indianerne, der viste mindre Ridderlighed, end Brinton havde gjort under lignende Omstændigheder, brød sig slet ikke om deres Kammerats farlige Stilling, men flygtede bort over Prærien, saa hurtig deres Heste kunde løbe.

Der var dog en, som da han saa, at de hvide i Stedet for at blive ved med Forfølgelsen, havde gjort Holdt om den faldne Spejder, skænkede sin Kammerat en Tanke. Han vendte rigtignok ikke selv om lige saa lidt som de andre; men han slog en af de rytterløse Heste over Øjnene og raabte en Befaling ind i dens Øre. Med et Smertensskrig standsede Hesten og stejlede, rystede med Hovedet, gjorde derpaa omkring og travede hen imod Indianeren.

Denne løb, som om alle onde Aander var i Hælene paa ham; thi han saa jo, at hans eneste Redning var at naa en af Hestene, eftersom hans egne Kammerater saa nedrigt havde ladet ham i Stikken, og hans Pony endogsaa løb over til Fjenden. Altsaa anstrængte han sig til det yderste for at indhente de flygtende, førend de hvide kunde indhente ham.

Havde der ikke været andre Forfølgere end de tre Mand fra Trænet, vilde alt ogsaa være gaaet

godt for Rødhuden; thi som alt bemærket gjorde de Holdt om den faldne Spejder og skænkede ham hele deres Opmærksomhed. Men der var en anden, der ved sig selv svor, at dette Menneske skulde bøde for sit utilgivelige Barbari mod en tapper falden Fjende, og det var Brinton Kingsland.

Med et hurtigt Blik havde han overskuet hele Stillingen, set at det var for silde at hjælpe den stakkels Jackson, og lagt Mærke til den til Fods flygtende Indianer, der havde haft i Sinde at skalpere hans gode Ven; derfor kneb han nu Læberne sammen og mumlede:

»Jeg skal lære dig noget, din Snigmorder!«

Rødhuden holdt i højre Haand sin Riffel oppe ved Løbet og lod Skaffet slæbe efter sig paa Jorden. Det tunge Tæppe var fæstet sammen oppe ved Halsen, og den nederste Del flagrede ligesom hans lange sorte Haar bag ud i Luften, medens hans Ben bevægede sig lige saa hurtig som Egerne i et hurtigt rullende Hjul.

»Naa Jack, gør nu dit Bedste! Der er ingen Tid at spille, og du vil da vel ikke lade en elendig Rødhud løbe fra dig?«

Ponyen løftede Hovedet, snøftede, strakte Halsen lige ud og fór frem som en Pil. Den forstod, hvad der krævedes af den og gjorde sin Pligt.

Flygtningen drejede Hovedet et Øjeblik og skottede tilbage. Brinton iagttog ham skarpt og saa det skulende Ansigt og de gnistrende Øjne glo som et vildt Dyrs gennem det flagrende Haar.

»Store Gud! Det er Ulvøre!«

I sin store Sindsbevægelse havde Knøsen helt glemt sin fordums Ven; nu kendte han ham pludselig, og det betog ham saaledes, at han uvilkaarlig

gav et Ryk i Jacks Tøjler, og lydig som sædvanlig sagtnede den straks sin Fart.

Men denne Nølen stod kun paa et Par Sekunder. Brinton følte straks, at han efter det, der var gaaet forud, ikke burde forbavses over, hvad han saa. »Han fortjener mere end nogen af de andre Døden; thi der er mindre, som undskylder ham. Jeg vil indhente ham og tage ham til Fange,« tænkte han.

Atter talte han skarpt til Jack og rykkede i Tøjlen, og det ædle Dyr satte igen af Sted i fuld Fart.

Men Rødhuden var snu. Han havde bemærket, at en af hans Kammerater havde jaget en Hest tilbage, og saa nu denne komme travende hen imod sig paa en forvildet Maade, fordi den ikke forstod, hvad det hele betød. Men Ulvøre var ikke forvildet, han forstod straks Meningen og saa, at der her var en Udvej for ham. Kunde han kaste sig paa Ryggen af denne Hest, før den hvide Knøs indhentede ham, saa kunde der endnu være Haab om at undslippe.

Brinton fattede imidlertid dette lige saa hurtigt som han og sparede ikke Jack. Han søgte nu at komme ind mellem Ulvøre og hans Pony for paa den Maade at forpurre hans Plan. Alle hans Nerver og Muskler var spændte til det yderste for at opnaa dette.

Brinton var allerede nær nok til at kunne skyde Flygtningen ned, men hans ædle Instinkter forbød ham at fælde en Fjende under Flugten, og derfor rørte han endnu ikke Geværet.

Resten af Fjenderne var imidlertid forsvunden bag et lavt Højdedrag og var kommen uden for Skudvidde.

Da den snu Ulvøre var kommen tæt hen til den ledige Hest, og hans Hjerte begyndte at banke højt af Haab, blev han bittert skuffet. Dyret, der saa en Person komme farende imod sig med en frygtelig Fart, stod stille, betaget af Skræk. Det løftede Hovedet, saa et Øjeblik paa den fremstormende Skikkelse og gjorde saa med en forskræmt Snøften kort omkring og travede tilbage mod Floden.

'Dens Fart var ganske vist mindre end Rødhudens, men denne maatte dog nu løbe et længere Stykke for at kunne naa den, og han saa straks, at den hvide Knøs nu vilde indhente ham forinden.

»Overgiv dig Ulvøre!« raabte Brinton, »du kan ikke slippe fra mig!«

Ulvøre var øjensynlig af en anden Mening; thi med Lynets Hastighed vendte han sig om og hævede Riflen med de Ord: »Det er den Maade, hvorpaa jeg overgiver mig! Vil du nu overgive dig?«

Dette skete saa hurtigt, at Brinton ikke kunde komme ham i Forkøbet. Nu var det ham, Faren truede. Dog var det langt fra hans Agt at følge denne overraskende Opfordring. Han kastede sig over paa den anden Side af Sadelen, saa at Fjenden fik saa lidt som muligt af hans Krop at sigte paa. Han var vis paa, at han vilde skyde og fælde hans Hest, hvis han ikke kunde ramme ham selv. Med en Spænding, der ikke kan beskrives, afventede han, hvad der vilde ske.

Der gik et Minut, og der gik to, men der hørtes intet Knald. Derimod hørte Brinton til sidst en mistænkelig Klapren af Hestehove og kiggede op over Jacks Ryg. Han fik netop Tid nok til at se Ulvø-

øre galoppere bort paa Ryggen af Ponyen. Med uforlignelig Behændighed havde han i den korte Tid, der stod til hans Raadighed, faaet fat paa Dyret, var sprungen paa dets Ryg og for nu som en Vind af Sted efter sine forsvundne Kammerater.

Han var dog ikke længere borte, end at han endnu kunde udslynge en Haan mod den hvide i de Ord: »Vise unge Mand, min Bøsse var ikke ladt! Saaledes tager man de hvide ved Næsen!«

Dermed fór han over Højdedraget og forsvandt.

Der var ikke mere at gøre; opfyldt af Ærgrelse kastede Brinton Jack omkring og travede tilbage mod den lille Flok, han havde forladt et Stykke tilbage paa Prærien. De red langsomt tilbage mod Lejren, medens de støttede en Skikkelse imellem sig. Brinton anede Sammenhængen og holdt sig tilbage, til de andre naaede Lejren, da red han frem og spurgte:

»Var Nick haardt saaret?«

»Han er død; han talte ikke, efter at vi var kommen hen til ham. Han var en brav Fyr, men nu har han spejdet for sidste Gang.«

Brinton sukkede; thi han ærede og elskede den Mand, der saaledes var død for sit Land.

Men et andet Spørgsmaal laa ham paa Læberne. Han saa sig omkring i Lejren, og hans Hjerter sammenknugedes, da han ikke kunde faa Øje paa nogen af de kære, han havde haabet at finde der. Med skælvende Stemme kom han til sidst med sit Spørgsmaal.

Svaret lød, som han frygtede; de havde ikke set eller hørt noget til dem.

X KAPITEL.

»Aah, der er Ulvøre!«

Læseren vil erindre, at da Brinton Kingsland i det begyndende Mørke sprang af Hesten for at hindre Siouxerne i at gaa over Cheyenne, i hvis Midte han mødte Flokkens Leder, havde han med dæmpet Stemme raabt til sine Forældre, at de skulde skynde sig ud af Skudvidde, og det samme havde han befalet Jack, der ogsaa straks travede bag efter dem.

Hverken Faderen eller Moderen tænkte paa at skilles faa deres brave Søn; men der var to Aarsager, som forvoldte den besynderlige Hændelse, vi allerede har hentydet til.

Brintons ivrige Opfordring og Bøssernes Kvalden fik Forældrene til at tro, at Faren var mere overhængende, end den viste sig at være, og derfor red de længere bort end det behøvedes, om end ikke længere end at de sagtens kunde have truffet Sønnen igen, hvis et Sammenstød af uheldige Omstændigheder ikke havde forhindret det.

Mr. Kingslands Hest travede hurtigere end hans Hustrus, og han kom derfor et lille Stykke foran hende. Mørket var ikke saa tæt, at de ikke kunde se hinanden, men lige idet, hun vilde til at raabe til sin Mand, at han skulde vente, blev hun forbavset ved at se ham dreje til venstre og lade Hesten kravle op ad Skrænten til Brinken ovenfor.

»Hvorfor gør du det, Hugh?« raabte hun advarende; men fulgte dog straks bag efter ham.

Han svarede ikke, men var lige ved at falde ned af Sadelen. Hans Hest vedblev at fjerne sig

fra Flodbredden og slog snart over i Galop, der hurtig forøgede Afstanden fra Floden.

Mrs. Kingsland begyndte nu at ane Meningen med denne besynderlige Opførsel og drev sin Pony frem for at naa Manden, men denne red saa hurtig, at det varede længere, end hun havde troet, før hun indhentede ham. Da dette var sket, lagde hun Haanden paa hans Tøjle og fik Hesten til at standse.

»Hvad er der i Vejen, Hugh?« spurgte hun, »er du syg?«

»Ah, Gud, hvad har jeg gjort?« udbrød han helt forvirret og saa sig om i Mørket.

»Ih, Fader har jo prøvet at løbe bort fra os,« sagde Edith leende; thi hun havde opfattet det hele som en Spøg af Faderen.

»Du er kommen langt bort fra Flodbredden,« svarede Konen ængstelig; »jeg prøvede paa at standse dig, men kunde ikke.«

»Ja, nu forstaar jeg det,« svarede han og for med Haanden over Panden for at samle sine Tanker. »Lige efter at vi var begyndt at ride tabte jeg Bevidstheden, og jeg vidste ikke noget af mig selv før nu. Jeg forstaar ikke, hvorledes det gik til, at jeg blev siddende i Sadelen.«

»Jeg saa, at du vaklede, og du var vist lige ved at falde af. Hvorledes har du det nu?«

»Meget bedre. Det var et besynderligt Anfald; men jeg er vis paa, at det ikke kommer igen. Hvad mon dog Brinton tænker?«

»Jeg har hørt flere Bøsseskud; men nu er alt stille.«

»Jeg kan ikke tro, der er nogen Fare; thi de vil ikke vove at gaa over, naar han forsvarer Vade-stedet.«

»Er han ikke i Fare?«

»Nej, han ligger paa Jorden, og de kan ikke se ham, han kan holde dem i Skak, saa længe, han vil.«

»Ja, men de kan jo gaa over et andet Sted og komme bag paa ham.«

»Ja, det tænkte jeg ikke paa,« sagde Manden mere betænkelig; »dog, jeg er sikker paa, at han ikke vil bide der længer, end det er raadeligt. Det kan ikke gaa an, at vi rider tilbage; thi vader Indianerne over Floden, saa vil vi komme lige imod dem. Men det kan være rigtigt at ride et lille Stykke tilbage ad den samme Vej, vi er kommen, for saa vil han lettere kunne finde os. Følg med, men gør ingen Støj.«

»Ja, men du rider ikke den rigtige Vej,« sagde hans Kone; »du skal holde mere til venstre.«

»Nej, du tager vist fejl; men imidlertid har du jo været ved Bevidstheden hele Tiden, hvilket er mere, end jeg har, derfor bøjer jeg mig for din Afgørelse.«

»Nej, Moder har ikke Ret,« indskød Edith, der nu var bleven lysvaagen, »I skal ride den Vej,« og hun pegede i en Retning, der var helt forskellig fra de andres — saa forskellig, at hendes Moder slet ikke vilde ænse hendes Paastand.

»Nej, lille Edith, du tager fejl,« svarede hun rolig. »Nu skal jeg vise Vej.«

Dog er der Grund til at tro, at Barnet var nærmere ved at have Ret end de andre, og havde de rettet sig efter hende, vilde meget af det, der senere skete, være bleven afværget.

Medens de, som de troede, red tilbage mod Cheyenne, lagde Mr. Kingsland Mærke til, at hans Søns Pony ikke fulgte med dem. Hans Kone sagde,

at den ikke var kommen op fra Floden, og at hun mente, den ventede paa ham. Man vil heraf se, at Brinton tog fejl i sine Formodninger om Jack.

Lidt efter lidt gik det op for Mrs. Kingsland, at hun havde begaaet en sørgelig Fejltagelse og i Stedet for at nærme sig Floden fjernet sig yderligere fra den. De kunde slet ikke høre dens Strøm, men var faret vild i Prærien. De begyndte derfor at tale om, hvad de skulde gøre.

»Det klogeste er at opgive at finde Floden,« sagde Mr. Kingsland; »thi jo mere vi leder efter den, desto længere kommer vi bort fra den. Vi maa helst lægge os til Hvile her.«

»Og fryse ihjel.«

»Nej, vi vil ride omkring, indtil vi finder Læ for denne bidende Vind, og saa maa vi gøre os det saa bekvemt, vi kan indtil Morgen. Kan du se Lyset dernede mod Syd?«

Det, han hentydede til, var det Brandskær, der allerede havde tiltrukket sig Brintons Opmærksomhed. Men denne saa det i den rigtige Retning nemlig lige i Nord, hvilket bedst viser, hvor forvildede Forældrene var.

Til alt Held vedvarede deres Ridt ikke længe; thi deres Heste søgte paa egen Haand ned i en Fordybning i Prærien. Den var ikke meget dyb eller vel beskyttet, og den naaedes ikke, før de havde passeret et Højdedrag; men de var dog meget taknemlige over det Læ, den kunde yde dem, og steg af Hestene.

De var meget stive af det lange Ridt, og Edith løb frem og tilbage en lille Tid, før hun lod sig indpakke og lægge til Ro. Den Overflødighed af Klæder, de var forsynet med, hjalp dem nogenlunde mod Kulden. Barnet laa imellem Fader og Moder,

og Hestene maatte passe sig selv. Saaledes gik Natten for dem ligesom for Brinton, uden nogen Forstyrrelse eller Hændelser.

Da det var blevet lyst, vaagnede Mr. Kingsland. Da han saa, at hans Kone og Barn endnu sov, vækkede han dem ikke, men tog et Overblik over deres Omgivelser.

Vejret var endnu bitterlig koldt, og Himlen overtrukken. Hans Ur viste, at Klokken var omtrent otte, da han steg op af Fordybningen og saa sig om.

Den første Opdagelse, der overraskede ham, var det Skjul, hvori de havde tilbragt Natten. Det var ingen Kløft som den, hvori Brinton havde sovet, men en ujævn, uregelmæssig Udhuling, paa fyrretyve til halvtredsindstyve Fod i Diameter. Siderne skraanede brat ned, og det hele lignede nærmest et uhyre stort Hul, der var frembragt ved en stærk Eksplosion.

Mr. Kingsland saa intet Tegn til andre levende Skabninger end dem, der tilhørte ham, og han kunde heller ikke danne sig nogen Forestilling om, hvilken Retning han skulde tage for at finde sin Søn.

»Hvad tænker dog Brinton? Efter at han bravt har udført, hvad jeg skulde have gjort, har vi forladt ham. Vi er bleven saa fuldstændig borte for hinanden, som om der var en milevid Urskov imellem os. Imidlertid har jeg en Anelse om, at jeg kunde faa mere Klarhed over vor Stilling, hvis jeg kom op paa Toppen af Højdedraget hist ovre.«

Han overvejede med sig selv, hvorvidt det var klogt at gaa derover og se sig om. Der var kun nogle faa Hundrede Alen derhen, og han syntes

ikke, at der kunde tilstøde hans Kone og Barn noget, fordi han forlod dem nogle faa Minutter.

»Jeg maa se at faa mig orienteret, før kan jeg slet ikke foretage mig noget. Det ser jo rigtignok ud, som om Solen er derovre bag Skyerne, men efter min Beregning skulde den være et helt andet Sted.«

Hans Overvejelser endte med, at han med Bøssen i Haanden gik op paa Højdedraget. Han følte sig meget raskere og stærkere end den foregaaende Dag og havde derfor ogsaa langt mere Tillid til sig selv end før. Men da han naaede op til det øverste af Højdedraget, følte han sig meget skuffet. Rundt om til alle Sider var der ikke andet at se end den tomme ensformige Prærie. Han blev da greben af den samme Følelse, som bemægtiger sig enhver under saadanne Omstændigheder: han følte sig overbevist om, at naar han kom op til den næste Top, saa vilde han faa det at se, han ønskede.

Dog var han for klog til at give efter for denne Følelse. Hans trofaste, brave Søn var jo allerede kommen bort fra dem, og han vilde ikke udsætte sig for den Ulykke ogsaa at blive skilt fra sin Hustru og Datter.

Han blev vækket af sine Tanker paa den mest skrækkindjagende Maade, man kan tænke sig, nemlig ved Knaldet af et Riffelskud, der utvivlsomt var rettet mod ham. Over Toppen af den Høj, paa hvilken han stod og stirrede, viste sig i det samme to Indianere. Det var den ene af dem, der medens han steg op ad Højen og kun hans Hoved og Overkrop var synlig over denne, havde slængt Riflen til Kinden og fyret paa den hvide Mand, der saa tydelig traadte frem paa den anden Høj.

Han gav sig ikke Tid til at besvare Skudet, men skyndte sig tilbage til Fordybningen, hvor han havde efterladt sin Hustru og sit Barn. De var vaagnede, men var ikke urolige over hans Fraværelse; thi hans Kone kunde nok tænke sig Grunden til den. Hun havde pakket den Smule Mad ud, de havde tilbage, og hun og Edith sad i Ro og Mag og spiste den, da han kom tilbage; de kunde straks paa hans Udseende og Manerer se, at han havde gjort en frygtindjagende Opdagelse.

Han fortalte dem hurtig, hvad der var sket, og tilføjede:

»Jeg er i Tvivl om, hvorvidt vi straks skal stige til Hest og flygte, eller blive og forsøge at tage Kampen op med dem.«

»Du saa ikke flere end to, og de var til Fods.«

»Ja, men de har sikkert nok deres Heste i Nærheden, og deres Kammerater er vist ogsaa tæt herved.«

»Lad os alligevel blive her, indtil vi faar nærmere Rede paa det,« sagde hans Hustru med beundringsværdigt Mod og Koldblodighed.

De fulgte hendes Raad, og Mr. Kingsland listede sig op ad Fordybningen, lagde sig paa Maven og kiggede op over Randen, parat til at skyde, saa snart Faren nærmede sig. Han kunde se enhver, der nærmede sig fra den Side, medens hans Hustru paa samme Maade passede paa den anden Side.

Der var bleven talt beroligende til Hestene, og Edith havde faaet Befaling til at holde sig nær til dem og ikke udsætte sig for de Kugler, der maaske vilde fare hen over Fordybningen. Saa længe hun holdt sig nede ved dens Bund hos Hestene, var hun og de sikre.

Der gik over en Time, uden at der viste sig nogen Indianer. En mindre erfaren Person kunde deraf have sluttet, at Faren var overstaaet; men Mr. Kingsland og hans Kone vidste bedre Besked med Rødhudernes Taalmodighed og List, og da der var gaaet endnu en Time, uden at de havde hørt eller set noget, laa de dog endnu og passede paa, vagtsomme til det yderste.

Det halve af Formiddagen gik, før deres Udholdenhed belønnedes. Mrs. Kingsland raabte til sin Mand, at der var noget mistænkeligt foran hende; og da han havde overbevist sig om, at der ikke var noget af den Slags paa hans Side, gik han over til hende.

»Hvor er det?« spurgte han halvt hviskende.

»Lige oven over den første Højde og lidt til venstre.«

»Jeg ser ham; hold dig nu nede, saa at de ikke ser dig.«

Han lagde sin Riffel paa det øverste af Skrænten, tog omhyggelig Sigte paa det vilde Hoved, der stak et Par Tommer op over den lille Ophøjning i Prærien, og fyrede. Han havde ramt godt, hvilket han kunde slutte deraf, at Hovedet pludselig forsvandt, og at der samtidig hørtes et kvalt Skrig.

Øjeblikkelig kom der tre—fire Skud fra andre Punkter langs Ophøjningens Rand, og Kuglerne slog ned i Jorden omkring Kingslands Ansigt; men ingen af dem gjorde ham nogen Skade. Da han vidste, hvor meget der afhang af, at han skjulte sin Svaghed for Fjenden, affyrede han saa hurtig, han kunde, fire Skud uden af tage bestemt Sigte og uden andet Formaal end at føre Rødhuderne bag Lyset.

»Hvis jeg kan faa dem til at tro, at der ligger

en fem—seks hvide herinde, saa vil de nok betænke sig paa at angribe. De maa ikke vide, hvor svage vi er.«

»Jeg kan ikke indrømme, at vi er saa svage, naar vi ligger dækkede i denne Fordybning, og du har din gode Repeterriffel samt føler dig saa rask og stærk,« svarede hans Kone.

I det samme hørte de et Skrig fra Edith. Hun havde glemt sin Faders Befaling og var krøbet op ad den modsatte Skraaning.

»Aah, der er Ulvøre!« raabte hun.

Før de kunde hindre det, var hun krøbet op over Brinken og løb nu hen imod det Højdedrag, hvor hendes Fader først havde set de to Rødhuder. I samme Øjeblik saa de skrækslagne Forældre tre andre Indianere fare hen imod det uskyldige Barn, der ikke havde nogen Anelse om den frygtelige Fare.

XI KAPITEL.

»Jeg iler af Sted. Farvel!«

Skønt Brinton Kingslands brave Kammerat var falden tæt ved hans Side, havde den modige Knøs dog naaet Trænet uden at modtage saa meget som en Skramme. Han sørgede over Jacksons Død; thi han var en godmodig og uforfærdet Kriger, og da han nu heller ikke fik den Underretning, han havde ventet, om sine Forældre og sin lille Søster, blev han helt sønderknust og vidste slet ikke, hvad han skulde gøre, men frygtede det værste. Han fortalte sin Historie til sine ny Venner, men ingen af dem kunde give ham nogen Trøst eller Haab.

Forraadstrænet bestod af et Dusin Vogne og havde en Bedækning af seksten velbevæbnede Soldater. De havde endnu ikke haft noget Sammenstød med Indianerne.

De var netop i Færd med at gøre sig rede til at fortsætte Kørselen til Saaret Knæ, da Angrebet, som nys er skildret, fandt Sted. Dette bevirkede en Times Forsinkelse, og da de nu vilde til at bryde

op igen, blev Tegnene paa Fare saa truende, at de blev holdende stille for at raadslaa.

Indianerne, som de havde jaget bort fra den døende Jackson, kom igen til Syne oppe paa Højen, bag hvilke de var forsvundne, og det viste sig, at deres Antal var forøget til et helt Dusin, og medens Soldaterne stod og iagttog dem, kom en anden Flok til Syne i den modsatte Retning, og denne Flok var endda talrigere end den første. De nærmede sig i langsom Trav og mødtes omtrent tre Hundrede Alen fra Trænet paa et Sted, som de hvide skulde passere for at naa Lejren ved Saaret Knæ.

»Dreng,« sagde Kaptajn Wadsworth, der førte Kommandoen over Trænet; »dette her bliver til Kamp.«

»Vi magter vel at holde dem fra os,« svarede en af hans Mænd.

»Det gør vi vel, hvis der bare ikke kommer flere; men Sioux'erne sværmer lige saa tæt som Bier, og efterhaanden vil de naturligvis komme flyvende til, naar de hører Skydningen. Men lad os nu gøre os rede til at tage mod det uundgaaelige.«

»Jackson sagde noget til mig,« bemærkede Brinton, »om at der fra Saaret Knæ var bleven sendt en Eskorte ud for at føre eder ind.«

»De kan ikke komme for snart,« svarede Kaptajnen, der tilfulde forstod Faren; »men jeg er bange for, at de venter for længe. Rødhuderne lader ikke Græsset gro under deres Fødder.«

Føreren nøjedes ikke med at tale, men begyndte at berede sig paa Angrebet, der kunde komme, hvad Øjeblik det skulde være. Vognene blev stillede op i en Rundkreds, og midt inde i den blev Hestene anbragt. Imellem Vognhjulene blev

derefter lagt Sække, Kasser og andet Gods, der skulde tjene til yderligere Beskyttelse for Dyrene og Mændene, der stod bag Vognene og fyrede paa Angriberne.

Rødhuderne var ikke længe om at opdage, hvad der gik for sig over hos de hvide, og tillod ikke at Forsvarsværket blev fuldført uden at forstyrre det. De begyndte at ride rundt om Vognborgen, snart i den ene Retning og snart i den anden og skød paa Mændene derinde; men de holdt sig i saa lang Afstand, at deres Skud kun gjorde liden Skade. Det lykkedes dog en af dem at komme nær nok til at saare en af Hestene i Krydset. Den gjorde lige saa megen Spektakel, som om den var bleven ramt i Hovedet: den stejlede, prustede, slog bag ud og gjorde de andre saa bange, at det helst vilde være endt med en vild Flugt, hvis der ikke var bleven passet omhyggelig paa dem.

Soldaterne inde i Kredsen lod ikke disse Angreb blive ubesvarede, men fyrede rask paa de omkredsende Rødhuder. Paa Grund af den store Afstand gjorde Skudene dog ikke megen Virkning. Det saa ud, som om et Par af dem gjorde nogen Skade; men dog ikke saa megen, at de Ryttere, der blev ramt, faldt af Hestene.

Kaptajn Wadsworth stod op i en af Vognene, hvor han kunde se alt, hvad der gik for sig. Ved hans Side stod Brinton Kingsland, der ikke fandt det Umagen værd at bruge sin Riffel, skønt alle de andre som sagt knaldede løs rundt om ham.

»Det, jeg frygter for,« sagde Kaptajnen, »er, at Fjenderne snart vil tiltage saaledes i Antal, at de let vil kunne overmande os.«

»Hvor mange tror De nu der er derovre?« spurgte Brinton.

»Aah, en tyve tredive Stykker, antager jeg — det vil sige, det var der for nogle faa Minutter siden, men nu er der en fem—seks færre.«

»Hvad betyder det?«

Anføreren vendte sit vejrbidte Ansigt om mod Ynglingen og smilede betydningsfuldt.

»Kan du ikke forstaa det? De er redet efter Forstærkning. At de er bleven færre nu betyder, at de bliver flere inden ret længe.«

»Har De lagt Mærke til Krigerne hist ovre paa Kammen af Aasen?«

Kaptajnen saa over i den angivne Retning. Tre Indianere var steget af Hestene, og de to stod tæt sammen, medens den tredje bukkede sig ned og syntes at have meget travlt med noget paa Jorden.

»Hvor længe har de været der?« spurgte Kaptajnen.

»Det er ikke fem Minutter siden, de red derop, og de sprang af Hestene, før de standsede; jeg kan ikke forstaa, hvad de er i Færd med.«

»Jeg ved det heller ikke; men vi faar det nok snart at vide.«

Skønt Riflernes Bragen vedblev, og Soldaterne, der stod bag Vognene, gjorde deres bedste for at pille de røde Ryttere ned, der til Svar sendte dem den ene Kugle efter den anden, skænkede Kaptajn Wadsworth dem dog næppe en Tanke. Hans og Brintons Stilling var i høj Grad udsat, men de var altfor optagne af Rødhudernes Færd til at ænse deres Fare.

De tre Indianere, hvis Foretagender de saa spændt fulgte, vedblev at have meget travlt. Deres Heste stod og nippede af de faa visne Græsstraa, som havde modstaaet Vinterens Storme; men de

vedblev at holde sig tæt til deres Herrer, af hvilken Grund det var noget vanskeligt at opdage, hvad disse egentlig foretog sig.

Saa meget kunde Kaptajnen og Brinton dog se, at de to af Rødhuderne havde meget travlt med noget, der laa paa Jorden; medens den tredje, der stod paa Toppen af Højen, syntes at afvente Resultatet af sine Kammeraters Foretagende, før han udførte det der paahvilede ham.

»Se,« hviskede Knøsen, »er det ikke Røg?«

Kaptajnen tav et Øjeblik, saa svarede han: »Jo, Indianeren er ligesom Kineseren, han kan tænde en Ild, hvor vi andre ikke engang kan frembringe en Gnist. Jeg tror de kan faa en Dynge vaade Blade til at brænde og blusse som tørt Træ. Fyrene derovre har samlet noget af det visne Græs og har nu faaet Ild i det. Hvad det skal betyde, kan du vel nok forstaa.«

»Nej, jeg kan ikke.«

»Det er en Signalild.«

»Hvorfor har de tændt den?«

»For at tilkalde de andre Indianere i Omegnen, at de kan komme med til den Morskab at dræbe og skalpere os og derefter plyndre vort Træn. En saadan Ild kan ses langt omkring og skal nok gøre Virkning. Se nu engang!«

Op imellem de to Indianere, der havde rejst sig fra deres bøjede Stilling, viste sig en lille Røgstrime, der steg lige til Vejrs.

»En af Indianerne staar og vifter med sit Tæppe,« bemærkede Brinton, »det maa vel være for at holde Ilden vedlige.«

»Nej, se nu engang paa den tynde Røgstrime, ser du ikke noget mærkeligt ved den?«

»Jo, nu ser jeg det.«

Der skete en paafaldende Forandring med Røgen; i Stedet for at stige op ad i en ret Linie, svajede den fra den ene Side til den anden, og det var aabenbart Tæppet, der bevirkede det.

»Det er Signalet,« sagde Kaptajn Wadsworth; »det kan ses vidt omkring i alle Retninger, og enhver Indianer, der ser det, vil tydelig fatte Meningen af det. Det kan blive meget skæbnesvangert for os.«

Kaptajnen havde i mange Aar ført Krig med Indianerne, han vidste nok, hvad han talte om, og hans Ord gjorde et stærkt Indtryk paa Brinton.

»Hvor langt er vi fra Saaret Knæ?« spurgte han.

»Aah, mellem tre og fire Mil, det beror paa den Kurs, vi tager, om vi da i det hele taget kommer af Sted,« tilføjede han og rystede paa Hovedet.

»Jeg kan ikke bestemt gentage, hvad det var, Jackson sagde om en Eskorte fra Lejren; men det forekom mig bestemt, at han fortalte, at der var bleven sendt en saadan.«

Kaptajnen rystede paa Hovedet. »Du maa have taget Fejl; thi hvis det var Tilfældet, hvorfor red han saa her ud alene? Var det ikke mere rimeligt at antage, at han kom herud for at faa at vide, om vi trængte til Beskyttelse? Hvis det er Tilfældet, saa vil de afvente hans Tilbagekomst og Besked, før de udsender Eskorten, som er den eneste, der kan redde os.«

Denne Formodning var saa rimelig, at Brinton maatte give ham Ret.

»Der er dog een Udvej,« begyndte Knøsen efter et Øjebliks Tavshed, under hvilken han havde

iagttaget dem, som vedblev med deres Signal oppe paa Aasen.

Kaptajnen vendte sig forundret om mod ham.
»Hvad mener du?« spurgte han.

»Hvis et Bud kan bryde igennem Indianernes Kreds og naa over til Saaret Knæ, saa vil de derovre fra ikke tøve med at sende Hjælp hertil.«

»Ja, det er sandt; men hvorledes kan det lade sig gøre? Hvis det var mørkt, saa kunde man endda tænke sig, at det kunde lykkes; men hvorledes skal en Rytter ved højlys Dag kunne trænge forbi Indianerne, naar de i Forvejen ser ham bryde op herfra og kan møde ham paa ethvert Punkt?«

»Ja, jeg ved nok, at det vil blive en meget farlig Sag; men jeg havde alligevel Lyst til at prøve det.«

Kaptajn Wadsworth, der med Armene foldede over Brystet havde staaet og lænet sig op mod et af Vognenes Baghjul, rettede sig ved disse Ord rank i Vejret og stirrede paa Ynglingen, som om han ikke var vis paa at have hørt rigtigt. Derefter gentog han:

»Havde du Lyst til at prøve det?«

»Ja, Hr. Kaptajn, og jeg tror nok, jeg kan slippe igennem.«

Officeren saa over mod Aasen og rystede derefter paa Hovedet.

»Nej, tænk aldrig paa det. Vi maa blive her og udkæmpe Kampen og stole paa, at Forsynet vil aabne os Vejen; hvis den i det hele taget vil blive aabnet for os.«

Men Brinton holdt fast ved sit Forsæt, og hans Beslutning fæstnedes ved Kaptajnens tvivlende Ord og Væsen.

»Jeg forstaar Deres Følelser, og jeg er ikke

blind for hvilke Farer, der vil møde mig paa Vejen; men Hr. Kaptajn, husk paa to Ting; der er i hele Vesten ikke nogen hurtigere Hest end min Jack. Da jeg gav ham løse Tøjler, løb han bort fra Indianerne, som om det havde været Køer, de red paa. Det, som det kommer an paa, er derfor, at jeg kan slippe igennem Kredsen.»

»Ja, netop,« svarede Føreren med et mørkt Smil, »det er det eneste, det kommer an paa; men det er ogsaa vanskeligt nok. Men hvad var saa det andet Punkt, jeg skulde huske paa?«

»Jeg kan slippe igennem Kredsen.«

»Hvorledes det?«

»De maa lade, som om De vil foretage et Angreb paa Indianerne; de vil da samle sig ved det truede Punkt, og naar det er sket, vil jeg se mit Snit og galoppere af Sted til Saaret Knæ.«

Brinton saa, at Kaptajn Wadsworth begyndte at interessere sig for Planen; han rettede sig igen, saa venlig paa ham og sagde:

»Der er noget i det, du der siger.«

Knøsens Hjerte svulmede af Haab og Stolthed.

»Jeg er vis paa, det vil kunne lade sig gøre,« sagde han; »men der er ikke et Minut at spille.«

Dette var indlysende, og da Kaptajnen havde fattet sin Beslutning, gik han ned mellem sine Mænd og forklarede dem i al Skyndsomhed, hvad han havde bestemt at gøre. En halv Snes Stykker af dem skulde bestige deres Heste og ride forsigtig over mod Aasen, som om de havde til Hensigt at angribe de Indianere, der gav Signal, og slukke deres Baal. Dette vilde temmelig sikkert bevirke, at alle Rødhuderne søgte hen imod dette Sted og dette skulde Brinten Kingsland saa benytte sig af

ved i fuld Firspring at sætte ud i den anden Retning over mod Saaret Knæ.

Soldaterne greb denne Plan med Begærlighed. Indianerne holdt sig saa langt borte, at det var tydeligt, de ventede paa Forstærkning, før de vilde foretage et alvorligt Angreb.

Soldaternes Forberedelser var næppe begyndt, før Brinton, der havde ført sin Pony frem og stod parat til at springe i Sadelen, raabte:

»I behøver ikke at gøre det; nu er det Tid!«

De fleste af Indianerne var i dette Øjeblik nær ved Aasen; men adskillige var dog langt derfra og foruroligende nær ved den modsatte Side af Lejren. Men den utaalmodige Knøs stolede paa, at han kunde smutte ind imellem dem, før de kunde standse ham.

»Det gaar ikke!« raabte Kaptajn Wadsworth.
»Prøv ikke paa det! Vent, til vi faar dem nærmere hen til Aasen, de vil afskære dig —.«

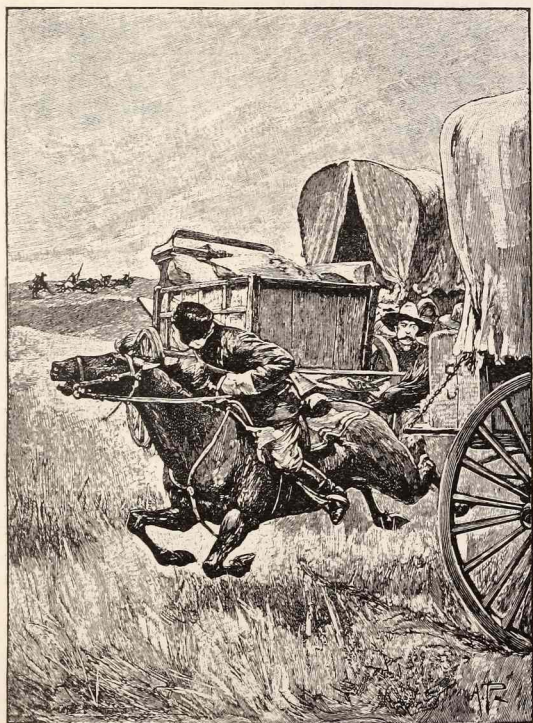
»Jeg iler af Sted — Farvel!«

Brinton Kingsland var i Sadelen og for ud imellem Vognene som en Pil.

XII KAPITEL.

Hvad der hændte Ulvøre.

Lykken stod Brinton Kingsland bi i hans vovelige Foretagende. Ved et heldigt Træf befandt de fleste af Indianerne sig paa den Side af Lejren, hvor Aasen var, da Ynglingen, som behændig havde

»Jeg iler af Sted — Farvel!«

styret sin Pony ud mellem Vognene, som en Vind fløj ud paa Prærien.

»Naa, gamle Dreng, gør nu dit bedste, aldrig har jeg haft saa megen Brug for dine rappe Ben!«

Det kloge Dyr stak Næsen fremad og anspændte alle sine Kræfter, den vidste, hvad der krævedes af den, og fulgte den Opfordring, som rettedes til den. Soldaterne glemte helt Indianerne, saa optagne var de af at stirre efter den dristige Rytter.

Han var henved to Hundrede Alen fra Lejren, før det gik op for Indianerne, hvad han havde i Sinde;* men saa snart de forstod det, satte en halv Snes Stykker af de bedst beredne straks efter ham og affyrede med det samme deres Bøsser.

Fra Lejren saa de Brinton fare op ad det første Højdedrag. Jack laa næsten med Bugen henad Jorden, men dens Rytter sad fast i Sadelen og var et Øjeblik efter forsvunden bag Højden. Et Minut efter suste de to forreste af Forfølgerne op ad den samme Skraaning, i samme Øjeblik som Knøsen kom til Syne paa Toppen af den næste Højde, hvorfra han efter et Par Sekunder atter forsvandt for at fare videre over mod Saaret Knæ. Nu kunde Soldaterne ikke se mere til ham; derimod saa de alle Indianerne med Undtagelse af de to forreste opgive Forfølgelsen og komme i spredt Orden tilbage til deres Kammerater for at hjælpe dem i deres Angreb paa Lejren. De vidste, at Budet skulde hente Forstærkning til de hvide, og hvis de skulde udrette noget, maatte det altsaa gøres, før denne ankom.

Derfor begyndte de at angribe med en Voldsomhed, der hurtigt hidførte en Krise.

Imidlertid fløj Brinton Kingsland med ufor-

mindsket Fart hen over Prærien; op og ned ad Højderne fór han som Skyggen af en Sky, der glider hen over Marken. Han hørte vel Knaldene af de Rifler, der affyredes efter ham; men Afstanden var saa stor, at han slet ikke følte nogen Ængstelse, og han hørte ikke engang Kuglernes Fløjten, saa langt gik de uden om ham. Han kiggede tilbage over Skulderen og saa, at der kun var to Forfølgere, han behøvede at frygte.

Det var let for ham at sammenligne deres Fart med hans egen, og da han havde redet en halv Fjerdingvej, var al Tvivl forsvunden: de var sakkede et helt Hundrede Alen bagud og blev længere og længere tilbage.

Idet Brinton fór op paa Toppen af en Aas og derefter forsvandt ned ad Skraaningen, rev han Huen af Hovedet og svingede den over Hovedet, idet han sjæleglad raabte:

»Hurra! Jack! de kan ikke hamle op med dig; nu kan du godt give dig lidt bedre Tid!«

Ikke desto mindre vedligeholdte Jack sin Fart endnu en Stund, indtil de to Indianere havde opgivet Forfølgelsen og var vendt om for at drage tilbage og lade deres Vrede gaa ud over Soldaterne i Lejren. Saa lod Brinton Jack slaa over i et Trav, som den kunde vedligeholde i flere Timer uden at blive træt.

Knøsen vidste godt, i hvilken Retning han skulde ride for at naa Lejren ved Saaret Knæ, og han regnede ud, at han kunde naa derhen paa en Times Tid. Dog var han for fornuftig til at tro, at al Fare var forbi. Han vidste, at den Del af Prærien, han skulde passere, var opfyldt af Indianere, der var lige saa blodtørstige som Junglekrattets Tigere og brændte af Begærlighed efter at mætte

deres Had paa de hvide. Han maatte være belavet paa, hvad Øjeblik det skulde være, at støde paa saadanne, og kun ved en til det yderste anspændt Paapassenhed kunde han undgaa at løbe i et af de Baghold, der viste sig saa skæbnesvangre for mange andre.

Nu, da Spændingen var ovre, vendte hans Tanker tilbage til de kære, fra hvem han var bleven skilt, og han Hjerte knugedes af Sorg ved Tanken om, at de næppe kunde være sluppen uskadte forbi Rødhuderne.

»Bare jeg dog vidste, hvor de var, og om de var i Live, saa vilde jeg føre Eskorten fra Saaret Knæ til Hjælp —.«

Hvad var det? Det maatte jo være Bøsseskud, han hørte foran sig i nogen Afstand. Jack spidsede Øren og tog stærkere Fart.

»Det kan kun betyde een Ting,« mumlede Brinton med bankende Hjerte: »der er nogen i Fare, kan det være dem?«

Han holdt Hesten paa Toppen af den første Højde, han derefter naaede op paa, og omtrent i samme Øjeblik skimtede han en Afdeling Ryttere omtrent fyrretyve Mand stærk, der i Galop kom op over den næste Højde og styrede lige over mod ham.

»Det er Eskorten fra Saaret Knæ,« var hans første Tanke. »Saa havde jeg alligevel Ret, da jeg fortalte Kaptajn Wadsworth, at Nick Jackson paa-stod, at Eskorten skulde komme denne Vej.«

Men Skudene var tydelig nok ikke kommen fra Rytterne, men fra et Punkt, der laa imellem dem og Brinton, men et Stykke ude til højre, hvor han opdagede en Fordybning i Jorden, om hvilken

der laa flere Indianere, hvis Heste stod tæt ved dem.

»Store Gud! Det er Fader, der kæmper med dem,« gispede han; »han befinder sig nede i Fordybningen, og de har angrebet ham.

Han satte Hælene i Jacks Sider, rykkede heftig i Tømmen og raabte til den, at nu gjaldt det Liv eller Død.

Men Rytterne havde ogsaa set, hvad der gik for sig, og de var nærmere ved Fordybningen end Knøsen. De gjorde en Drejning hen mod Stedet og nærmede sig det i fuld Galop.

Nu opdagede Indianerne, at de var i Fare, og skyndte sig hen til deres Heste, der taalmodig ventede, indtil deres Herrer var sprungen op paa Ryggen af dem. Derefter for alle Rødhuderne af Sted undtagen en, der enten glemte den Fare, hvori han var stedt, eller var fast bestemt paa, om det saa skulde koste hans Liv, at fuldføre sin Hævn. Han blev staaende og holdt noget i sine Arme.

»Det er Edith, han er i Færd med at dræbe; maaske har han allerede myrdet hende! Aah Gud!« stønnede Broderen. »Er det for sent, at frelse hende?«

Jack fór i rasende Fart hen over Prærien, men den kunde ikke naa dem i Tide. Maaske kunde dens Rytter komme tidsnok til at skyde Indianeren, men ikke tidlig nok til at forhindre ham i at bore Kniven i det uskyldige Barns Hjerte.

Men mellem de andre Ryttere var der en berømt Skarpskytte, han saa, hvilken frygtelig Fare, Barnet var i, standsede sin Hest med et Ryk og slængte Bøssen til Kinden.

I samme Øjeblik styrtede Hugh Kingsland med bart Hoved og vildt flagrende Haar op af Fordyb-

ningen og løb hen mod Indianeren og sin lille Pige. Tæt bag efter ham kom hans Hustru. Man saa, at hun gjorde hurtige, indtrængende Tegn til Rytterne, og de opfattede det som en Bøn til dem om ikke at spille et Minut, hvis de vilde frelse hendes Barns Liv.

I samme Nu trykkede Skarpskytten af. Indianeren lod Barnet falde, strakte Armene i Vejret, vaklede tilbage og sank til Jorden.

I næste Minut sprængte Rytterne frem fra den ene Side og Brinton fra den anden.

»Er du saaret, min egen elskede Edith?« raabte han, idet han sprang af Sadelen, greb hende i sine Arme og trykkede hende til sit Hjerte og kyssede hende. »Tal! Gjorde han dig Fortrød?«

Barnet blev helt forvirret af al denne Forstyrrelse; hun kunde ikke svare Broderen, men saa ham forskræmt op i Ansigtet.

»Hvad Brint, er det dig?«

»Ja, ja. Gud være lovet, du er ikke saaret! Aah, hvor jeg er lykkelig og glad! Og du Fader — og Moder! Hvilket velsignet Syn!«

Moderen sendte ham et taknemligt Blik og knælede derefter ned ved Siden af den faldne Indianer, paa samme Tid som Edith snoede sig ud af sin Broders Arme, løb hen til Skikkelsen, der laa udstrakt paa Jorden, bøjede sig over den og spurgte med usigelig Ømhed: »Hvad er der i Vejen, Ulvøre?«

Den unge Kriger laa paa Ryggen, men da han hørte Barnets Stemme, lykkedes det ham ved en Anstrengelse, der kostede ham stor Smerte, at løfte Hovedet og støtte det i Haanden. Indtil dette Øjeblik havde han ikke talt; men nu sagde han med

svag Stemme, idet han fæstede sine mørke Øjne paa Edith:

»Ulveøre er saaret.«

Rytterne sad stille paa deres Heste og stirrede ned paa det sælsomme Optrin. Nogle faa Skridt derfra stod Hugh Kingsland med Armene foldede over Brystet, han stirrede ligeledes paa det rørende Syn og søgte forgæves at tilbagetrænge sin Bevægelse. Hans Kone stak Armen ind under den unge Indianers Hoved, lagde det blidt i sit Skød og strøg det sorte Haar bort fra hans Pande, idet hun fremmumlede nogle usammenhængende medlidende Ord. Edith skjulte Ansigtet i sine Hænder og hulkede højt.

Brinton var ogsaa meget betaget ved Synet af sin fordums Ven, men han kunde dog ikke lade være at sige: »Moder, vi kan alle have Medlidenhed med ham; men han var dog vor Fjende, og var han ikke bleven skudt i dette Øjeblik, saa havde Edith ikke været i Live nu.«

»Du tager fejl min Søn,« svarede hun blidt. »Ulveøre kom netop løbende for at frelse Edith.«

»Hvad er det, du siger?«

»Han var mellem den Flok, der angreb os; han gjorde, hvad han kunde, for at holde dem tilbage; men da det ikke vilde lykkes ham, løb han hen imod os for at hjælpe os imod dem. Edith saa ham først og ilede ham i Møde. Han greb hende, og da hans Kammerater vilde gøre hende Fortræd, forsvarede han hende. Han raabte til os, at vi ikke skulde være bange, for han var vor Ven. Netop i det Øjeblik kom Soldaterne til Syne, og de andre Indianere flygtede bort. Ulveøre vidste, at vi var frelste, og derfor blev han staaende stille med

Ediths Arme om sin Hals. Jeg saa en af Rytterne sigte paa ham, og derfor løb din Fader og jeg ud for at beskytte ham. Jeg raabte og gjorde Tegn til Soldaten, at han ikke maatte skyde, men han forstod mig ikke — og dette er den sørgelige Følge af den skrækkelige Misforstaaelse.»

Ulveøre fæstede sine Øjne paa den forbavsedes Brinton, der traadte hen til ham, bøjede sig ned over ham og spurgte ham med kvalt Stemme:

»Er alt dette sandt, Ulveøre?«

»Ja, din Moders Ord er sande.«

»Ja, men hvordan skal jeg da forklare din Opførsel imod mig i Gaar? Den kan jeg ikke rime sammen med det, jeg nu hører.«

»Vi skiltes som Venner, skønt jeg fortalte dig, at jeg var de andre hvide Mænds Fjende. Fra den Tid, vi skiltes, har jeg gjort alt, hvad jeg kunde, for at finde dine Forældre og din lille Søster og frelse dem, før det var for sent; men jeg har ikke truffet dig før nu.«

»Du glemmer nok, at vi mødtes i Kløften i Nat, og det er ikke længer siden end i Morges, da du var med at tage Livet af Nick Jackson, at jeg forfulgte dig op over Aasen for at tage dig til Fange.«

Et Smil gled over det mørke Ansigt, og han rystede svagt paa Hovedet.

»Brinton, du tager fejl, den Kriger, du traf i Kløften, og som du siden søgte at tage til Fange, var ikke mig, det maa have været min Tvillingbroder Børneunge. Vor Moder kan knap nok kende os fra hinanden; og jeg har lært ham at tale Engelsk lige saa godt som jeg selv.«

»Aah, hvad har jeg dog gjort!« klagede Brin-

ton, ganske sønderknust, idet han skjulte Ansigtet i sine Hænder. »Det anede jeg slet ikke; kan du tilgive mig denne skrækkelige Fejltagelse?«

»Ja, sagde Ulvøre svagt, jeg tilgiver dig, og jeg tilgiver ogsaa den Soldat, der skød mig; thi han gjorde det jo for at frelse hendes Liv.«

Han lukkede træt sine Øjne, men aabnede dem igen, da han følte Ediths buttede Arme om sin Hals og hendes varme Læber paa sin Mund.

»Aah, Ulvøre!« hulkede hun saa rørende, at det bragte Taarer i mange af Soldaternes Øjne, »du maa ikke dø! Næst efter Fader, Moder og Brint er der ingen, jeg holder saa meget af som dig —.«

Iblandt de tavse Ryttere, som rørt betragtede dette Optrin, var ogsaa den Skarpskytte, der havde fældet Ulvøre. Han var en tapper, barsk Kriger, men havde som de fleste ægte Mænd et blødt Hjerte. Med Taarer i Øjnene svang han sig nu af Sadelen og gik hen til Gruppen.

»Jim Budworth skyder sjældent fejl,« sagde han med brudt Stemme, »og jeg skød heller ikke udenom denne Gang, men det var ikke min Hensigt at ramme ham dødeligt, og jeg tror heller ikke, jeg har gjort det. Jeg kender lidt til Lægekunsten — lad mig derfor undersøge Ulvøre, som I kalder ham.«

Alle iagttog ham med stor Spænding, medens han undersøgte den saarede. Kuglen havde ramt ham i Siden og øjensynlig bibragt ham det Saar, den skulde.

»Indianerne er sejglivede,« bemærkede Budworth, »og denne her er vist lige saa sejglivet som de andre. Han dør ikke, skal I se. Se her, Ulvøre, prøv engang dette her.«

Med disse Ord satte Rytteren sin Feltflaske for Ulvøres Mund og lod ham drikke noget af dens Indhold. Det gjorde straks sin Virkning: Ulvøre satte sig over Ende og saa sig om med et Smil.

»Tak skal du have, nu har jeg det meget bedre,« sagde han og saa med et taknemligt Blik op til Budworth.

»Det vidste jeg jo nok, nu skal du bare have en omhyggelig Pleje, og det vil Mrs. Kingsland sikkert sørge for.«

»Ja, med stor Glæde,« sagde Ediths Moder. »Jeg vil gøre alt, hvad jeg formaar, for Ulvøre. Kan han virkelig komme sig?«

»Ja, magelig. Jeg kender Indianerne.«

»Aah, jeg er saa glad,« udbrød den lykkelige Edith og slog sine Arme om hans Hals.

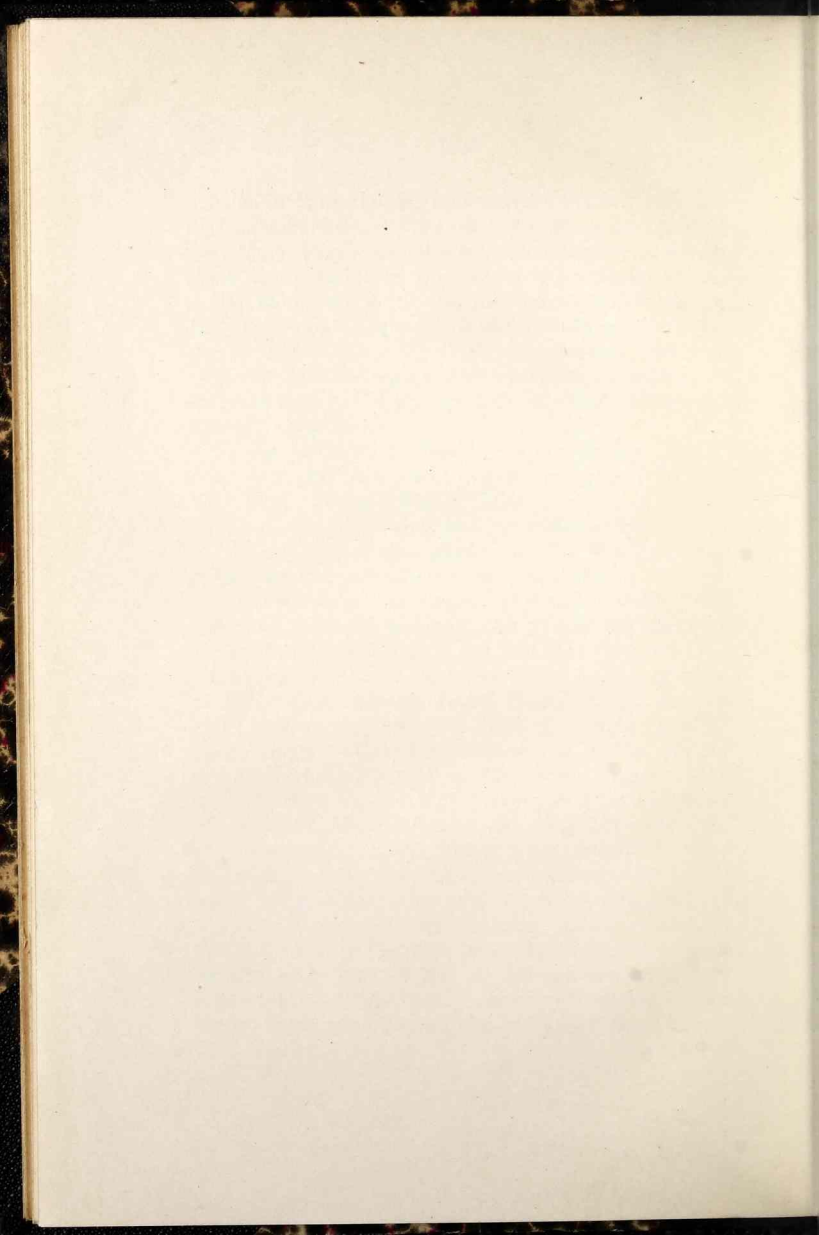
»Saa sagte, saa sagte,« sagde Budworth, »tag ikke saa voldsomt paa ham, før han er lidt stærkere — saa kan du tumle lige saa galt med ham, du vil.«

Ulvøre rettede sig forbavsende hurtig og viste, at han besad hele sin Races Haardførhed, da han blev hjulpen op paa sin Hest og fulgte med de andre tilbage til Forraadstrænet, der endnu var belejret af Indianerne, som imidlertid flygtede, saa snart de saa, at der kom Undsætning til de hvide.

Ulvøre blev anbragt paa et blødt Leje i en af Vognene, og nogle Timer efter naaede de alle Saaret Knæ. Her fik den saarede omhyggelig Lægehjælp og god Pleje og kom sig snart saa godt, at han kunde bevæge sig omkring uden synderligt Besvær. I kort Tid blev han fuldstændig helbredet, og der blev kun et lille Ar tilbage som et Minde om, hvor nær han havde været ved at lide Døden for at frelse sine Venner fra sit eget Folks Krigere.

De truende Skyer, som havde overtrukket den vestlige Himmel, og bag hvilke de blodrøde Lyn glimtede, spredtes efter nogle faa Ugers Forløb og gav Plads for Fredens blide Solskin. Under dette vendte vore Venner tilbage til deres gamle Hjem, hvor de derefter tilbragte mange glade og lykkelige Aar sammen.

DEN BEDSTE DRENGE-BOG

er

DELFINENS KRYDSTOGT.

En Søroman for raske Drenge.

Paa Dansk ved

H. BOESGAARD-RASMUSSEN.

Pris Kr. 1.25. — I Lærredsbind Kr. 2.25.

Af Pressens mange rosende Udstalelser hidsættes:

»*Sejlsport*«: Selv ivrig og erfaren Sejlsportsmand, som Hr. Boesgaard-Rasmussen er, har han under Oversættelsen tillige bearbejdet Bogen, saaledes at den nu ikke blot er en brilliant Søroman, men tillige indeholder en Mængde nyttige Anvisninger for Sejlmanøvrer med Lystbaade.

Fortællingen indeholder en livlig Beretning om, hvorledes tre Drenge i Alderen 15—13 Aar sejler den lille Lystskonnert »Delfinen« fra Filadelfia til New York. Af Skonnertens Ejer, som er Fader til et Par af Drengene, har disse faaet en helbefaren Sømand med til at navigere Skuden til Bestemmelsesstedet, men medens Besætningen er i Land for at proviantere, bliver Sømanden overfalden af et Par Banditter, der bemægtiger sig Skibet og indespærrer Drengene, indtil »Delfinen« er naaet frem til et Sted ved Floden, der er omgivet af giftige Sumpe. Her sætter Søroverne Drengene i Land i den Hensigt, at de skal omkomme. Det lykkes imidlertid de raske Gutter at erobre Skibet tilbage og ved List at overmande Banditterne, hvorefter de alene sejler stolt hjem med Skuden, endda de undervejs faar en Storm, som sætter baade Mod og Snarraadighed paa Prøve. — Der er et stort Virkelighedspræg over Fortællingen, hvis Begivenheder og Oplevelser samler sig til en spændende Roman, og det fejler da heller ikke, at den præget som den er af ægte Saltvands-Duft, vil gøre et stærkt Indtryk paa alle raske Drenge og mere mange Voksne.

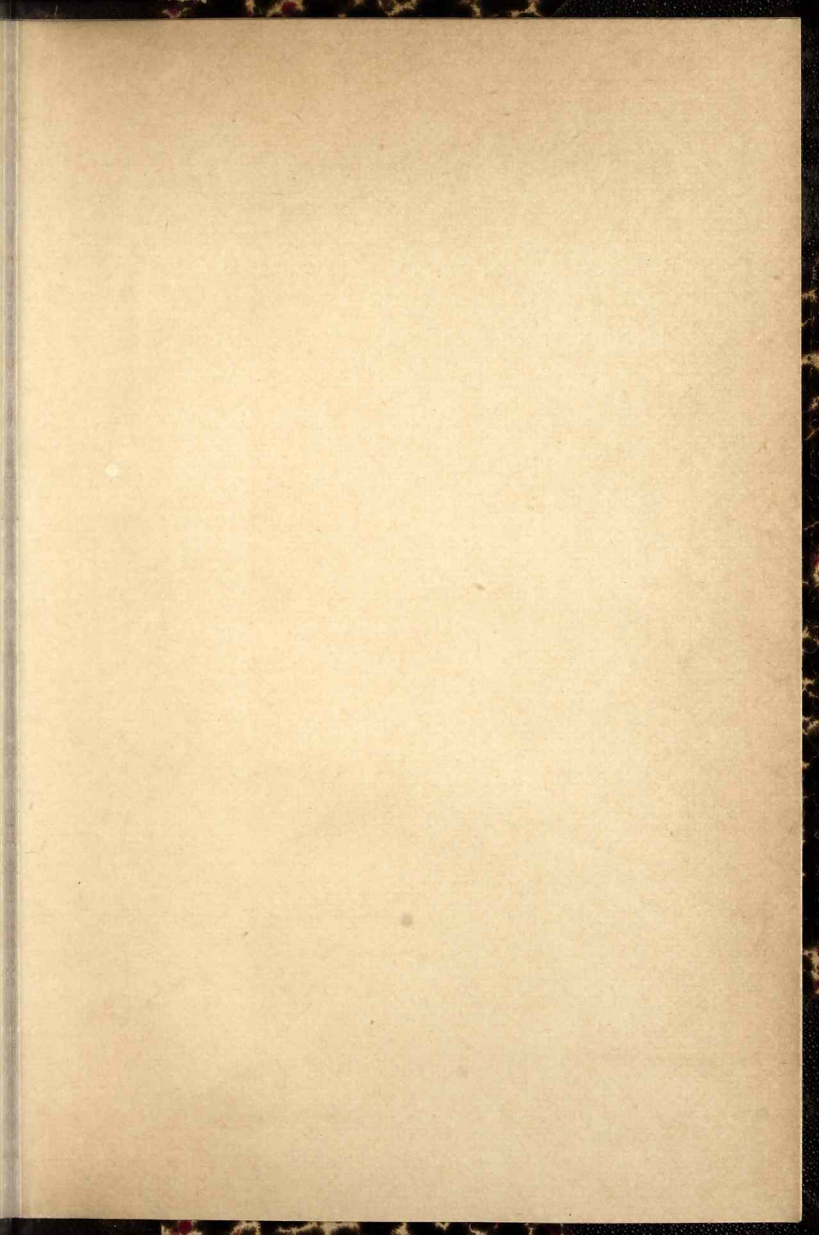
»*Aarhus Amts Folkeblad*«: Bogen vil gøre megen Lykke blandt Ungdommen i de lange Aftener, der nu kommer, og den bør derfor flittig anvendes som Fødselsdagsgave.

»Horsens Avis«: Oversætteren er jo vore Læsere lige bekendt som Dyrker af Sejlporten og af det danske Sprog. Disse gode Egenskaber har da hjulpet ham til at finde og omplante til vor Litteratur en fortrinlig lille Bog, som ikke alene alle raske Dreng, men ogsaa alle sunde Voksne vil læse med Glæde og Fornøjelse. Medens Børnene af Beretningen om Delfinens Togt fra Filadelfia til Ny Rochelle mest vil fængsles ved en Kamp med Skibsrøvere, en Mand overbord, et Uvejr til Søs o. a. m., vil den Voksne samtidig glæde sig over det gode danske Sprog, der gør, at man rent glemmer, at det er en Oversættelse, man læser.

»Sjællandsposten«: De mange pudsige Situationer beskrives kvikt og fornøjeligt, og Sproget er, naar man husker paa, hvor megen Vanskelighed der er forbunden med at oversætte saa mange forskelligt lydende og dog saa ensartede Sømandsudtryk og Vendinger, ualmindelig godt dansk. Paa Grund af Emnets Lettilgængelighed vil denne Bog sikkert vinde megen Interesse i den ungdommelige Læsekreds, for hvilken den er bestemt, og dette vil kun kunne betegnes som glædeligt, da det er sjældent, at de unge faar Lejlighed til at læse den Slags Bøger paa saa godt et Dansk.

»Samfundet«: Der er næppe Tvivl om, at den Dreng, der først faar begyndt paa denne underholdende, til Tider stærkt spændende Søroman, vil være vanskelig at drive til Lektierne. Han vil sikkert med Fornøjelse renoncere paa baade Middag og Aftensmad for at faa slugt Beretningen om Lystskonnerten »Delfinen«s eventyrlige og farefulde Krydstogt til New York med de fire kække Dreng ombord, af hvilke den ældste, en brillant 16aars Fyr, er Chef paa Skuden. — Bogen vrimler med maritime Udtryk, og den skal nok oprindeligt være skreven som en Art maritim Lærebog for Dreng; i den danske Udgave er »Fagligheden« reduceret en Del til Held for Helhedsvirkningen, saaledes at man — selv om man ikke husvant plasker til Søs — med Spænding og Interesse vil følge Besætningen og »Delfinen« paa Sejladsen. — Hr. Boesgaard-Rasmussens Oversættelse er det en Fornøjelse at stifte Bekendtskab med. Endelig faar man da et ordentligt dansk Sprog i Stedet for de Uhyrligheder, der altfor ofte præsteres i Oversættelser af slige Romaner, og Hr. B.-R.'s kendte Sejlports-Evner er naturligvis komne ham stærkt til Hjælp ved den korrekte Gengivelse af de maritime Gloser, saa der heller ikke paa dette Punkt kan øves nogen Kritik overfor den fornøjelige Drengeroman.

2 BØGER FOR UNGDOMMEN 2

OVERSATTE FRA ENGELSK

<i>Boothby, Guy</i> : Svindlernes Fyrste, I Bog	2.25
— Do. II —	2.00
<i>Carpenter, Edith</i> : Pengene eller Livet	1.00
<i>Day, Th.</i> : Delfinens Krydstogt. En Søroman for raske Drenge	1.25
<i>Doyle, A. Conan</i> : Gudens Øre og andre Fortællinger	1.50
— Sherlock Holmes Opdagelser:	
I En Studie i Rødt, 2. Opl.	2.00
II Lys i Mørket, 2. Opl.	2.00
III De Fires Tegn, 2. Opl.	2.00
IV Rødbøgene, 2. Opl.	2.00
V Den blaa Karfunkel, 2. Opl.	2.00
VI Den forsvundne Brud, 2 Opl.	2.00
VII Det gule Ansigt, 2. Opl.	2.00
VIII Sherlock Holmes Død, 2. Opl.	2.00
IX Baskervilles Hund, 2. Opl.	2.50
<i>Haggard, H. Rider</i> : Dr. Therne	2.50
— Sort Hjerter og hvidt Hjerter	2.00
— Lisbeth. Historisk Roman	4.75
<i>Hope, Anthony</i> : Fangen paa Zenda	1.00
— Kardinalens Halsbaand	1.00
<i>Meade</i> : Det blaa Laboratorium etc.	2.00
— Et mislykket Alibi etc.	1.00

Faas i alle Boglader!

DET JYDSKE FORLAG.

